

Chương 4

Trước biệt thự Mẫn gia, hai chiếc xe sang trọng lần lượt đi ra khiến cho khung cảnh xung quanh trở nên yên tĩnh.

Trên ban công, gió nhẹ lướt qua rèm cửa sổ, một bóng người núp sau rèm, Mẫn Nhu im lặng nhìn quang cảnh dưới lầu, mãi đến khi Mẫn Chí Hải rời khỏi cô vẫn không động đậy.

“Cạch” một tiếng, cửa phòng ngủ bị đẩy vào, dì Lý nhẹ giọng thì thấy Mẫn Nhu đứng bên ban công, hoàng hôn mờ ảo chiếu trên tóc cô làm tăng thêm vẻ thanh lịch.

“Nhị tiểu thư.”

Mẫn Nhu nghe tiếng động, xoay người lại, ngũ quan tinh xảo trắng nõn nà sáng rực, khóe môi mở một nụ cười không rõ ràng, giống như bị ép buộc và rất khổ sở.

“Chủ tịch đã hẹn trước, xe sẽ tới ngay.”

“Tôi biết.”

Địa vị của Mẫn thị ở thành phố A không thể coi thường, bữa dạ tiệc kỷ niệm hàng năm này chắc chắn giới nghệ sĩ tham gia không ít, vài gia tộc lớn thuộc tầng lớp thượng lưu cũng không bỏ qua, sẽ để vài thành viên trong gia tộc xuất hiện, ngay cả người làm trong chính phủ vì địa vị của Mẫn Chí Hải mà cũng tham gia.

Khách sạn Lôi Địch là khách sạn năm sao đầu tiên, dạ tiệc hôm nay được tổ chức ở đó so với mọi năm đều long trọng hơn, nhất là có phóng viên truyền thông cũng được mời, chứng tỏ trong bữa tiệc này có việc rất quan trọng cần công bố.

Ban đêm, trước công khách sạn Lôi Địch xe hơi ngoại nhập không ngừng ra vào, nhân viên tiếp tân chưa hề dừng lại, vội vàng đón khách vào hội trường, trong đó là các danh nhân thường xuyên xuất hiện trên các tạp chí kinh tế và tài chính.

Chiếc xe Rolls - Royce dừng lại, sườn xe hoa lệ hấp dẫn chưa kịp bước xuống đã khiến mọi người xung quanh xuýt xoa không biết là công tử tiểu thư của nhà nào.

“Nhị tiểu thư đã tới nơi!” - Lái xe cung kính nói với Mẫn Nhu, nói xong, liền bước xuống xe, giúp cô mở cửa.

Cửa kính xe không che được khung cảnh bên ngoài, Mẫn Nhu thân nhiên nhìn dòng người tụ tập, đôi mắt nhìn về phía kính chiếu hậu có hình ảnh của

mình trong gương, đôi môi khô khốc khẽ mấp máy, tài xế mở cửa xe cúi người đi ra ngoài.

Một đôi chân thon dài trắng nõn từ bên trong xe bước ra, đôi giày cao gót nhỏ màu vàng kim đặt xuống đất, tài xế cẩn thận đứng sang bên, một cô gái mặc bộ lễ phục màu rượu đỏ hờ vai xuất hiện trước mắt công chúng.

Mái tóc dài uốn nhẹ sau ót, không hề đeo bất kì trang sức, tóc mai được uốn quần tăng thêm sự nữ tính, bộ dạ phục màu đỏ được cắt may cẩn thận, thiết kế tuy đơn giản nhưng ôm sát lấy thân hình hoàn mỹ của cô để lộ ra đường cong. Đôi giày cao gót màu vàng kim khiến cô toát lên những đường nét đẹp, mỗi bước đi, làn váy hơi lay động, dưới ngọn đèn hiệu hình tròn có vẻ gợi cảm mà dịu dàng.

“Đó chẳng phải Mẫn Nhu sao?!”

Không biết là ai lại thét lên kinh hãi, sau đó hàng loạt tiếng xì xầm trong đó có khen có chê Mẫn Nhu.

Đôi tay ngọc nhỏ nhắn mềm mại cầm bóp dài, sải bước qua mọi người, chiếc cằm nhỏ nâng cao tôn lên vẻ cao quý.

“Không phải chỉ là diễn viên sao, còn tỏ vẻ thanh cao tới tham gia tiệc, hừ!”

“Này cô ghen tị với người ta sao? Cũng không nhìn cô ta đi, đáng người, tướng mạo làm gì không câu được công tử nhà giàu?”

“Tôi mà ghen tị với cô ta? Tôi tình nguyện khổ cực còn hơn dùng thân thể đổi lấy giàu sang.”

Mẫn Nhu không phải không nghe thấy những lời nói khó chịu kia, cũng không phải không biết đám phụ nữ đó là cố tình nói cho cô nghe, nhưng những điều đó, cô dù có cãi cũng có thể lấy lại thanh danh sao? Còn nữa họ có tin không? Sẽ không nói cô là thanh cao, hay không nói xấu sau lưng sao?

Trong hành lang, có người đặc biệt đứng chờ Mẫn Nhu, lúc cô vừa bước vào cửa, một người đàn ông mặc bộ đồ tây trắng thơm chào đón: “Nhị tiểu thư, chủ tịch đang ở trong phòng đợi cô.”

“Cám ơn.” - Lịch sự đáp, Mẫn Nhu bước vào thang máy lên tầng 25 tìm Mẫn Chí Hải.

Đứng trước cửa phòng chủ tịch, Mẫn Nhu do dự một chút, rồi đặt tay lên gõ cửa, bên trong truyền tới một giọng nam trầm thấp mà quen thuộc.

“Vào đi.”

Mẫn Chí Hải nhìn Mẫn Nhu mở cửa bước vào liền chú ý tới trang phục của cô, nhướn mày: “Sao không lấy bộ trang phục cha đã chuẩn bị trước?”

Mẫn Nhu hơi lúng túng, đôi môi đỏ nhợt nhạt, lẩm bẫm nói: “Cái này cũng không tệ.”

Mẫn Chí Hải trù mển nhìn động tác kéo váy của Mẫn Nhu, kín đáo thở dài nói: “Con thích là được rồi.”

Nghĩ tới điều gì đó, Mẫn Nhu cắn cắn môi muốn nói nhưng lại thôi, nhưng tất cả đều lọt vào mắt Mẫn Chí Hải, đặt thư mời trong tay xuống, cười an ủi Mẫn Nhu.

“Yên tâm đi, chuyện tối nay cha đã suy nghĩ rất lâu, hai mươi năm, đủ rồi, cũng tới lúc nói ra thân thế của con, con chính là nàng tiên cá của Mẫn Chí Hải.”

Trong giọng nói của Mẫn Chí Hải đầy áp sự áy náy và niềm thương cảm, đôi mắt mơ hồ nhìn về phía Mẫn Nhu, tựa như nhìn xuyên qua cô hướng về nơi xa xăm.

“Con và mẹ càng ngày càng giống nhau...”

Lúc Mẫn Nhu khép cửa phòng làm việc lại, cô nhớ rõ mọi lời Mẫn Chí Hải nói chất chứa bao nhiêu ưu tư phiền muộn.

Dường như... nhớ lại hình ảnh màu trắng đen của người phụ nữ xinh đẹp ở trên bia mộ, đôi mắt Mẫn Nhu từ bình thản dần dần âm đạm, mẹ của cô là người phụ nữ xinh đẹp nhưng không may mắn...

Cô còn nghĩ mình có thể hạnh phúc, nhưng Kỷ Mạch Hằng đã đập nát sự kì vọng cuối cùng của cô với thế giới này, giống như khi mẹ cô ra đi, để lại mình cô còn sống tranh đoạt từng chút tia hy vọng.

Mẫn Nhu trầm tư, bước chân vô ý đi vào hoa viên khách sạn, Mẫn Nhu nhìn lên bầu trời tối đen, nỗi đau thương khó kiềm nén từ bên trong cơ thể lan tỏa ra. Trong tiềm thức có một ánh mắt nào đó đang nhìn mình. Lòng mày đen của Mẫn Nhu nheo lại, theo phản xạ nhìn tới.

Bên hồ bơi, một người đàn ông mặc bộ đồ đen đứng đó, ánh trắng chiếu xuống mặt hồ phản xạ khuếch tán lên gương mặt anh tuấn lạnh lùng, càng khiến cho nó trở nên thật cao ngạo lạnh lẽo.

Thân thể Mẫn Nhu chấn động, thần sắc mất tự nhiên, muốn thoát khỏi ánh mắt của anh, nhưng hai chân như dính chặt tại chỗ, không bước ra được.

“Sao cô lại ở đây?”

Câu hỏi được đặt ra khá đột ngột khiến Mẫn Nhu luống cuống, giọng nói không vui khiến trái tim Mẫn Nhu thất lại, đau đớn, ché giễu đồng thời xuất hiện nơi đáy mắt. Khóe miệng khẽ nâng lên, ánh mắt di chuyển chớp nhẹ.

“Tại sao tôi không thể ở đây?”

Câu hỏi khiêu khích khiến sắc mặt Kỷ Mạch Hằng trở nên không tốt tới lại, môi hé mở, nhưng không nói câu nào, gương mặt lạnh lùng chỉ nhìn lướt qua gương mặt đang hắt lên của Mẫn Nhu, xoay người bỏ đi.

Nhưng anh chưa đi được xa, bên trong khuôn viên yên tĩnh liền nghe thấy giọng nói khàn khàn trầm thấp của anh.

“Nơi này không thích hợp để cô tới.”

Mẫn Nhu nhìn anh rời đi, chỉ cảm thấy thật xấu hổ giận dữ và bi ai, không thích hợp, ba chữ ngắn ngủn đã si nhục cô. Đôi môi cười lạnh tự giấu cợt mình, trái tim lại đau thắt, muốn khóc nhưng hốc mắt lại khô rang không tuôn ra bất kì giọt lệ nào.

Thì ra với Kỷ Mạch Hằng, nước mắt cô đã chảy khô, trái tim đã mệt mỏi mà chết đi...

“Nếu không muốn cười thì đừng cười.”

Một giọng nam thanh khiết theo gió đêm xôn xao truyền vào bên tai cô, dáng vẻ đau khổ chưa kịp giấu đi thì trước mắt đã nhìn thấy Lục Thiếu Phàm, thời điểm cô chật vật nhất luôn ngẫu nhiên gặp được “anh rể!”

Anh ta đứng ở hoa viên từ khi nào? Mẫn Nhu trở nên hốt hoảng, không chỉ sợ anh nghe thấy gì càng sợ bị anh nhìn thấy dáng vẻ yếu ớt của mình.

“Tôi vừa tới thì nhìn thấy cô ở đây, vừa rồi xảy ra chuyện gì sao?”

Vừa đúng lúc cần giải thích, cô nhìn biểu hiện của người đàn ông phong độ này rồi nhẹ nhàng thờ ra. Trong lúc cô thả lỏng mình thì lại bỏ sót đi đôi mắt thâm thúy của Lục Thiếu Phàm lóe lên tia sáng.

“Không có, chỉ là bữa tiệc chán quá, nên muốn ra ngoài hóng mát.”

Mẫn Nhu mỉm cười nói, chân mang giày cao gót thong thả bước tới một gốc cây nhẹ nhàng tựa vào, thưởng thức trăng.

Lục Thiếu Phàm nhìn bộ dạng thong thả của Mẫn Nhu, trong ánh mắt lộ ra vàng sáng nhạt, môi cong lên đại diện cho nụ cười vui vẻ.

“Rất đẹp.”

Lời khen ngắn gọn khiến Mẫn Nhu ngẩn ra, quay đầu lại nhìn về phía người đàn ông cao quý ưu nhã dưới ánh đèn.

Lục Thiếu Phàm tối nay mặc bộ đồ tây màu trắng, rất thoát tục, màu trắng khi khoác trên người anh hòa cùng với khí chất cao sang bên trong thành một thể nhìn anh vừa tuấn tú lại thoát tục khiến người khác mê muội.

Anh nhẹ nhàng mỉm cười, tạo cho người khác sự tin tưởng, Mẫn Nhu nghe lời khen của anh không hề tức giận, cô có thể cảm thấy sự chân thật trong lời nói.

Đôi mắt với con người hoàn mỹ như Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu luôn không bị khổng chế, hay trở nên bị động. Lời khen của anh làm cho tai cô trở nên nóng bỏng, ngượng ngùng dời mắt đi, không quên nói một tiếng: “Cám ơn.”

“Không cần.”

Anh không khách sáo đáp lại nhưng đôi mắt đen thanh khiết kia vẫn không hề dời đi cứ thản nhiên nhìn vào cơ thể cô. Ánh nhìn chăm chú đó khiến cô quần bách bối rối, cuối cùng nhin không được quay đầu lại.

“Nhìn... nhìn cái gì...”

Sự ngưng ngừng và không được tự nhiên của Mẫn Nhu tất cả đều nằm trong dự tính của Lục Thiếu Phàm, anh chỉ mỉm cười, tiếng cười réo rắt phiêu đảng trong không khí khiến mặt cô càng thêm ửng đỏ.

Lục Thiếu Phàm quay đầu nhìn ánh đèn loa loét trong hội trường, mới nói: “Vũ hội bắt đầu rồi, cũng nên quay lại thôi.”

Mẫn Nhu đồng ý gật đầu nói: “Anh vào trước đi, tôi sẽ vào sau.”

Lục Thiếu Phàm cũng không hỏi tại sao, khóe miệng giương lên tự đắc, nụ cười yếu ớt như kiêu nguyệt thanh huy trong bầu trời đêm, dáng người ung dung thanh tao, cao ráo đi chuyển một cái đã rời đi.

Mẫn Nhu nhìn theo bóng lưng thon dài đỉnh đặc của Lục Thiếu Phàm, không còn cảm giác buồn bực khó chịu như lúc này khi đối mặt với Kỷ Mạch Hằng, chẳng qua trong trái tim cô đang có một cảm xúc bất định, không biết là cảm xúc gì, cũng rất khó nói rõ là vì Kỷ Mạch Hằng hay Lục Thiếu Phàm?

Trong hội trường tráng lệ, đèn thủy tinh treo bên trên chiếu sáng cả đại sảnh như ban ngày, trên chiếc bàn dài đầy sơn trâm hải vị, rượu ngon món ngon, người phục vụ mặc quần áo chỉnh tề bung đĩa, khách khứa thì qua lại.

Ở nơi cao nhất dàn nhạc diễn trong bữa tiệc, khúc nhạc du dương ở trong hội trường náo nhiệt nhẹ nhàng vang lên, lôi kéo cảm xúc của các vị khách.

“Kỷ phu nhân, lâu rồi không gặp, lâu rồi không gặp, đây là con trai phu nhân sao? Lớn như vậy rồi.”

Hồng Lam mặc bộ lễ phục màu trắng sang trọng, cùng một vị phu nhân đứng tuổi trò chuyện, vị phu nhân này rất tự hào về con trai mình.

Đứng bên Hồng Lam là Mẫn Tiệp, đêm nay cô mặc bộ váy trễ ngực màu đen, thắt lưng cao, để lộ ra dáng người nhỏ nhắn tinh tế dịu dàng, chiếc cổ cao trắng nõn đeo một chiếc vòng cổ làm bằng bảo thạch tím làm toát lên sự cao quý của cô.

Trang phục lộng lẫy, gương mặt xinh đẹp đi lướt qua các vị khách, không ít thanh niên tuấn tú đang dừng lại nhìn theo, mãi đến khi chiếc bóng cao gầy thon dài mất hẳn ở góc, trên gương mặt lộ vẻ vui sướng vội vàng nói với Hồng Lam vài câu rồi chạy về phía góc đó.

“Hằng, sao anh lại đứng đây?”

Mẫn Tiệp thân mật ôm cánh tay Kỷ Mạch Hằng, làm nũng: “Mau ra đi, em giới thiệu anh với mẹ em.”

Kỷ Mạch Hằng cười nhạt một tiếng, dáng vẻ tuấn tú lạnh lùng đầy cao ngạo nhìn Mẫn Tiệp yêu thương, không nói lời nào để mặc Mẫn Tiệp kéo anh đi vào đám người.

Kỷ Mạch Hằng mấy năm qua nổi lên, ba năm trước đây một thân mình chống gánh Kỷ thị vượt qua cuộc khủng hoảng kinh tế tài chính, đem Kỷ thị bước lên con đường sáng, anh là người tình trong mộng của không ít thiên kim tiểu thư, lúc này thấy Mẫn Tiệp cùng anh thân thiết ai cũng chán nản.

Trai tài gái sắc, khi hai người đứng trước mặt Hồng Lam thì bên tai không ngừng vang lên bốn chữ khen ngợi này. Trên gương mặt Hồng Lam nở nụ cười hài lòng, dù rất vui nhưng trước mắt quan khách không thể biểu hiện quá mức, tránh để mọi người nói bà đặc ý vênh váo.

“Đây là con trai Kỷ gia sao? Quả nhiên là nhân tài, không hổ là con trai của Kỷ Nguyên Bình.”

“Bác gái quá khen.”

Kỷ Mạch Hằng lễ độ khiêm tốn không vì những lời nịnh nọt mà cao ngạo khiến cho hảo cảm của Hồng Lam với anh ngày càng tăng.

Mẫn Tiệp nhìn thấy sự hài lòng trong mắt Hồng Lam, cười vui vẻ, vòng qua cánh tay Kỷ Mạch Hằng: “Mẹ, ba đâu?”

“Ba con muốn chủ trì bữa tiệc, lát nữa sẽ xuống...”

Ở cửa lầu, Mẫn Nhu nhìn khung cảnh náo nhiệt xung quanh, thấy cả Kỷ Mạch Hằng, Mẫn Tiệp, Hồng Lam đang rất vui vẻ liền ngơ ngẩn.

“Chuẩn bị xong chưa?”

Mẫn Chí Hải đứng bên cạnh Mẫn Nhu, ông mặc bộ đồ tây màu đen, dù đã năm mươi nhưng cũng không thể giấu đi sự phong độ bất phàm chín chắn trong ông, cho nên, hai đứa con gái lớn này cũng có thể nói là di truyền những điểm tốt từ ông.

Mẫn Nhu quay đầu nhìn Mẫn Chí Hải, môi đỏ mọng hé mở: “Dạ.”

Cô muốn cự tuyệt muốn bỏ đi, nhưng khi nhìn thấy sự hạnh phúc giữa Mẫn Tiệp và Kỷ Mạch Hằng thì cô không còn do dự nữa, không cam lòng, sự ghen tị nổi lên.

Có một giọng nói không ngừng gào thét bên trong đầu cô: “Tại sao hai người họ có thể ung dung tự tại bên nhau, còn mày lại bị vứt bỏ, bị sỉ nhục, mày cũng là thiên kim của Mẫn Thị, thứ Mẫn Tiệp có mày cũng đâu thiếu.”

Cho nên khi Mẫn Chí Hải đưa tay lên thì cô không do dự đặt tay vào, sống lưng thẳng băng ưu nhã, cao quý tựa nữ thần.

Nụ cười trên mặt Mẫn Chí Hải thêm sâu, ánh mắt vui mừng.

“Đi thôi.”

Tiếng nhạc ngừng lại, quan khách cũng im lặng, cầm ly rượu, hướng mắt về phía cầu thang.

Trên chiếc cầu thang xoay tròn trang trí hoa văn cổ, Mẫn Chí Hải từ từ bước xuống, bên người là một người con gái với cánh tay trắng mềm mại. Chiếc váy màu rượu đỏ xinh đẹp, nhìn cô như ngôi sao trong đêm tối, không ai có thể bỏ qua cô, luồng ánh sáng chói mắt khiến bao nhiêu đàn ông si mê.

Chiếc giày cao gót tinh tế đặt lên bậc thang, nhẹ nhàng yếu điệu tựa như cánh bướm, dưới ánh đèn sáng, mắt cá chân của cô lung linh trắng nõn, những đường cong tuyệt đẹp, thưởng tâm duyệt mục, dưới làn váy bay bay là đôi chân dài trắng mịn. Theo từng động tác của cô làm người khác không thể rời mắt.

Ánh mắt Mẫn Chí Hải đảo quanh ai cũng mê mẩn, ông hài lòng nhường mày, dẫn Mẫn Nhu thong thả đi tới bên cạnh micro.

“Cảm ơn các vị khách đã tới tham gia bữa tiệc kỷ niệm năm mươi năm của Mẫn Thị, nhân ngày hôm nay, tôi có một chuyện muốn công bố với mọi người.”

Lúc này các vị khách mới hoàn hồn, có người nhận ra cô gái bên cạnh Mẫn Chí Hải, là siêu sao - Mẫn Nhu!

Là Mẫn Nhu!

Ngay cả siêu sao cũng xuất hiện? Cô xuất hiện ở đây biểu thị cho cái gì?

Bên trong hội trường, âm thanh ào ào bắt đầu vang lên kèm theo tiếng máy ảnh và đèn flash. Đây chính là đề tài tốt, bất kì ký giả nào cũng nhạy bén phát giác không bỏ lỡ cơ hội

Sắc mặt của Hồng Lam khi nhìn thấy Mẫn Nhu xuất hiện bên cạnh Mẫn Chí Hải thì sầm mặt lại, bàn tay nắm chặt ly rượu nổi gân xanh, nhìn Mẫn Nhu bằng đôi mắt oán giận muốn giết người.

“Mẹ, chuyện này là sao?”

Mẫn Tiệp không dám tin mở to mắt, khẽ hé môi, nhìn sang Hồng Lam hỏi, có thể nghe thấy tiếng nghiến răng nghiến lợi của Hồng Lam.

“Nó dám... nó...”

Trong đôi mắt lãnh đạm của Kỷ Mạch Hằng xuất hiện vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn lạnh lùng như trước nhìn Mẫn Nhu, gương mặt bị sự bình thản chiếm cứ chỉ có Mẫn Tiệp và Hồng Lam mắt không chế, anh thờ ơ lạnh nhạt nhìn Mẫn Nhu đứng trên cao.

Trên bục, Mẫn Nhu nhìn thấy Mẫn Tiệp và Hồng Lam đang tức giận, trong lòng vui sướng hả hê, không khỏi kiêu ngạo hơi hất cằm.

Nhưng khi nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo chế giễu của Kỷ Mạch Hằng, trái tim liền thất lại, sự kiêu ngạo biến mất. Tuy không muốn nhưng chỉ cần chạm vào mắt anh, mọi nguy trang của cô đều biến mất.

Kỷ Mạch Hằng, chẳng lẽ anh là người do trời cao phái tới trừng phạt cô?

Bởi vì mẹ cô cướp đi người Hồng Lam yêu, vì vậy anh xuất hiện để Mẫn Tiệp đoạt đi người cô yêu?

Đôi môi nhỏ đỏ mọng tái nhợt vài phần, Mẫn Nhu không nhìn Kỷ Mạch Hằng, vẻ mặt lạnh nhạt lông mi dày rũ xuống, nhìn sàn đá cẩm thạch.

“Người đứng bên cạnh tôi lúc này chắc các vị cũng không xa lạ, hôm nay việc tôi muốn nói với các vị là, cô gái này không chỉ là siêu sao mà còn là con gái của Mẫn Chí Hải tôi.”

Vừa dứt lời hội trường đang yên tĩnh thì liền vang lên tiếng chúc mừng, khen ngợi Mẫn Nhu.

Không ngờ Mẫn Nhu lại là nhị tiểu thư của nhà giàu, còn có thể là người nổi nghiệp khách sạn?

Trời ạ, tin tức chấn động này có thể khiến bao nhiêu người cắn phải lưỡi.

“Giới thiệu cho mọi người biết đi.”

Mẫn Chí Hải khích lệ nhìn Mẫn Nhu, vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô, đẩy cô tới trước micro, bản thân đứng bên cạnh cổ vũ Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu nhìn đám người Hồng Lam một cái, trong lòng bắt đầu bất an nhảy dựng lên, nếu không có Mẫn Chí Hải đứng sau lưng làm chỗ dựa, cô cũng không có dũng khí đứng trước mặt mọi người nói ra thân phận của mình.

Thân phận của cô sẽ mang lại tiền tài cho cô, nhưng đối với hai mẹ con Hồng Lam lại là một vết sẹo sỉ nhục. Trong chớp mắt, Mẫn Chí Hải thừa nhận địa vị của cô, ánh mắt mọi người đều hướng về vẻ mặt tái nhợt của Hồng Lam.

Một sự thật rất rõ ràng: Mẫn Nhu không phải do Hồng Lam sinh ra, là do người khác như vậy Mẫn Nhu là con riêng. Đứa con gái riêng này, quay về Mẫn gia, có phải muốn nói rằng Mẫn Chí Hải sẽ chia một nửa Mẫn thị cho Mẫn Nhu?

Đôi diện với vô số đôi mắt sáng quắc, vẻ mặt Mẫn Nhu lãnh đạm không chút hoảng hốt, khẽ cúi người chào, lễ phép nói: “Sau này, xin các vị chiếu cố.”

Sắc mặt Mẫn Tiệp cứng đờ, đôi môi bị răng cắn chặt đến mất máu, đôi mắt chiếu thẳng về phía Mẫn Nhu như thiên đao vạn quả.

Hồng Lam oán hận không cam tâm thua Mẫn Nhu, nhưng vẫn giữ lấy mặt mũi, xoay người cảm giận rời khỏi hội trường.

“Mẹ!”

Mẫn Tiệp lo lắng kêu lên, chưa kịp giữ lấy Hồng Lam liền vội vàng đuổi theo, để mặc Kỷ Mạch Hằng đứng đó.

Ánh mắt Mẫn Nhu lạnh lẽo nhìn Mẫn Tiệp và Hồng Lam bỏ đi, sau đó lại nhìn về phía Mẫn Chí Hải, thấy ông không có bất kì biểu hiện gì cũng không hối hận với quyết định đêm nay của mình.

“Đi làm quen với mọi người một chút.”

Mẫn Chí Hải là người thông minh, sao không nhận ra không khí quý dị bên trong bữa tiệc, nhưng ông không quan tâm, cứ như thế mỉm cười nhìn mọi người: “Các vị không cần khách sáo, tự nhiên.”

Nói xong liền đi về phía những đối tác và bạn làm ăn, để Mẫn Nhu một mình bị mọi người vây lấy.

“Tôi nói rồi, trên người Mẫn tiểu thư toát ra vẻ cao sang, không ngờ thật sự là thiên kim lưu lạc bên ngoài của Mẫn gia.”

“Xem vẻ đẹp của Mẫn tiểu thư chắc là do di truyền của Mẫn chủ tịch, xem ra, mẹ của Mẫn tiểu thư cũng là tuyệt thế giai nhân hiếm có.”

Những lời xu nịnh này ai nói mà không được, Mẫn Nhu chỉ nhàn nhạt nhìn đám phụ nữ mở mắt nói mò, không hề trả lời, giống như đang xem một đoàn xiếc thú biểu diễn.

Mọi người cũng nhận ra bản thân đang tự làm mất mặt, ngại ngùng nhìn Mẫn Nhu né sang bên, thỉnh thoảng liếc nhìn sang, trong ánh mắt có hòa lẫn sự ghen tị và hâm mộ.

“Tôi không biết cô muốn làm gì? Nhưng dù cô là thiên kim nhà nào, tôi cũng sẽ không thích cô.”

Giọng nói lạnh như tảng băng vang lên sau lưng, sống lưng Mẫn Nhu cứng đờ, vì cô quá quan tâm nên chỉ cần luồng hơi thổi quen thuộc tới gần cô liền nhận ra trước tiên.

Xoay người, sắc mặt Kỷ Mạch Hằng tối sầm, đôi mắt như ngàn đao sắc nhọn. Ngực nói đau, từng lời nói vô tình rót vào tai, cô kiềm chế cảm giác lạnh lẽo này tựa như máu huyết bị đóng băng.

Ra vẻ khinh thường, cười lạnh: “Kỷ Tổng cũng thật rảnh rồi, sao không đi gặp cha tôi, dù sao, người muốn làm con rể Mẫn gia đâu phải chỉ có mình anh.”

Ít nhất, cũng có Lục Thiếu Phàm...

Trong đầu Mẫn Nhu lóe lên chút ánh sáng, đúng rồi, từ sau khi cô đi vào vẫn không nhìn thấy Lục Thiếu Phàm, chẳng phải anh ta đã vào từ sớm rồi sao?

“Mẫn Nhu, cô hận tôi, tôi không có lời để nói, nhưng mà nếu đem mọi thứ trút lên người Mẫn Tiệp, tôi sẽ không bỏ qua cho cô.”

Đang tìm người, nghe những lời cảnh cáo lạnh lùng của Kỷ Mạch Hằng, trong đáy mắt chua xót, ra là trong lòng Kỷ Mạch Hằng cô chẳng qua là một oán phụ hèn hạ vô sỉ!

Ba năm, anh chưa từng vì cô mà làm gì, anh luôn cho là mình đúng không thua kém gì bà Kỷ, càng như thế Kỷ Mạch Hằng càng làm cho tim cô giá lạnh! Đôi môi nhếch lên giễu cợt, Mẫn Nhu đối diện với đôi mắt nham hiểm của Kỷ

Mạch Hằng không hề lui bước, chỉ có bi ai, vì hóa ra tình yêu của cô không đáng giá.

Lúc đi ngang qua người phục vụ liền cầm lấy ly nước chanh, đôi môi hớp nhẹ, ở vách ly lưu lại vết son đỏ mị hoặc mê người.

“Tôi bận nhiều việc, không thể tiếp tục phụng bồi.”

Đầu ngón tay trắng nõn mượt mà nâng cao ly rượu, kiêu ngạo xoay người, trước ánh mắt âm lãnh của Kỹ Mạch Hằng, cô tao nhã đi xuyên qua dòng người.

Rời xa ánh mắt Kỹ Mạch Hằng, cả người Mẫn Nhu nhũn ra, cự tuyệt bất chuyện với vài người, lựa lúc mọi người không chú ý liền một thân một mình đi đến bên cửa sổ, vén rèm, né người sau đó.

“Là anh?”

“Là cô?”

Trăm miệng một lời, ngoài cửa sổ nơi ban công, một đôi nam nữ đứng đối diện nhau, Mẫn Nhu thì kinh ngạc, Lục Thiếu Phàm cũng thiếu bình tĩnh.

Anh ta sao lại ở đây? Không phải nên vào trong cùng đám người thượng lưu đó nói chuyện sao?

Trên gương mặt Mẫn Nhu toát lên sự nghi hoặc, Lục Thiếu Phàm chỉ cần liếc mắt liền nhận ra, đôi môi tạo ra một độ cong tự nhiên, đôi mắt đen thanh khiết hơi nheo lại, dáng người thon dài tựa vào lan can, tao nhã mà bình thản.

“Trời đêm cũng không tệ, nếu không chê thì cùng nhau xem đi.”

Mẫn Nhu không biết là Lục Thiếu Phàm mời cô, hướng hồ đây là khách sạn nhà cô, muốn mời cũng là cô mời mới đúng!

Vẻ bối rối của Mẫn Nhu Lục Thiếu Phàm không nhận ra, gương lông mi dài anh nhìn về phía chân trời đen nhánh, tự nhủ: “So với bữa tiệc rượu không thú vị, tôi thích làm kẻ ngốc im lặng.”

Mẫn Nhu uống một ngụm nước chanh, học theo anh, nhìn trời, thấp giọng than: “Nhìn vị hôn thê của mình bị người khác đoạt đi còn ở đây tỏ vẻ thanh cao, không biết anh nghĩ gì nữa?”

Tuy giọng nói rất nhỏ, nhưng Lục Thiếu Phàm lại nghe thấy, quả thật, Mẫn Nhu chính là cố tình nói cho anh nghe, cô bị Mẫn Tiệp làm cho khó chịu, muốn tìm một chỗ riêng tư trút hết nỗi bức dọc, không ngờ có người cũng chọn nơi này là Lục Thiếu Phàm! Cô bị Kỹ Mạch Hằng vứt bỏ, Lục Thiếu Phàm cũng là bị Mẫn Tiệp phản bội không phải sao?

Dưới bóng đêm, gương mặt anh tuấn của Lục Thiếu Phàm có vẻ đen tối không rõ, anh chỉ quay đầu nhìn về mặt chờ đợi của Mẫn Nhu, cười hiền lành.

“Vậy cô cảm thấy tôi nên làm gì?”

Giống như bị nhìn thấu bản chất nhỏ mọn của mình, Mẫn Nhu ho khan một tiếng, xoay người đi, tránh né đôi mắt thâm sâu của Lục Thiếu Phàm.

“Vả lại, nam nữ lui tới không hợp thì chia tay là điều bình thường.”

Lạnh nhạt nói thêm, không chứa bất cứ cảm xúc như giống như đang bàn về một vấn đề nhỏ nhặt.

Mẫn Nhu cảm thấy bàn chuyện nam nữ với Lục Thiếu Phàm thật nhức đầu, cô lại để tâm quá mức, còn anh lại hồn nhiên, hào phóng.

“Thật ngại quá, các vị có nhìn thấy Mẫn Nhu không?”

“Không có, lúc này chẳng phải vừa ở đó sao?”

Có thể là Mẫn Chí Hải tìm cô.

“Có người tìm tôi, tôi đi trước đây.”

Mẫn Nhu vội vàng chào tạm biệt Lục Thiếu Phàm, cầm ly chạy ra.

“Tôi và Mẫn Tiệp vẫn chưa đính hôn.”

Lúc cô vừa vén rèm cửa sổ lên thì Lục Thiếu Phàm lại mở miệng nói, lời giải thích vân đạm phong khinh, làm cho cô không tìm ra được phương hướng. Không kịp nghĩ nhiều thì người trợ lý của cô đã phát hiện vội vàng chạy tới.

“Tiểu thư, chủ tịch mời cô ra khai vũ.”

“Khai vũ?” - Mẫn Nhu khó hiểu nhíu mày, thuận tiện tìm kiếm bóng dáng Mẫn Chí Hải. “Nhưng tôi không có bạn nhảy.”

Trợ lý thấy Mẫn Nhu không phản đối liền thở hắt, cười nói: “Tiểu thư không cần lo, chủ tịch đã chọn được một người.”

“Sao chứ?”

Mẫn Nhu kinh ngạc đôi lại là nụ cười ái muội của trợ lý, vội vàng né người chỉ vào người đàn ông anh tuấn đang nói chuyện cùng Mẫn Chí Hải: “Tiểu thư, Kỷ tổng chính là bạn nhảy của cô.”

Như bị sét đánh, Mẫn Nhu mở to mắt nhìn về ánh mắt cổ quái của Kỷ Mạch Hằng, người trợ lý cũng không hiểu.

“Nhị tiểu thư?”

“A?”

“Xin mời đi theo tôi.”

Người trợ lý dẫn đường, Mẫn Nhu cũng không thể không qua, tâm tư của cha cô làm sao không biết? Đây là cách cha của cô lo cho cô sao?

Cười khổ nhẹ lắc đầu, ánh mắt hai cha con đều nhất trí nhưng nếu Mẫn Chí Hải biết cô từng là người yêu của Kỷ Mạch Hằng, Kỷ Mạch Hằng bây giờ là bạn trai Mẫn Tiệp, sẽ nghĩ thế nào?

Nổi trận lôi đình? Đuổi Kỳ Mạch Hằng ra ngoài? Hay dàn xếp ôn hòa làm như không có chuyện gì? Những suy nghĩ ngổn ngang hiện ra khiến cô không thể ứng phó kịp, người cũng đã đến bên cạnh Mẫn Chí Hải, trước mặt Kỳ Mạch Hằng.

“Kỳ công tử, đây là con gái tôi, hai người làm quen đi.”

Mẫn Chí Hải tỏ vẻ rất hài lòng với Kỳ Mạch Hằng, cười cười vỗ vai anh, hướng về phía Mẫn Nhu ra hiệu.

“Tiểu Nhu lại đây.”

Mẫn Nhu không được tự nhiên bước lên, ánh mắt lạnh lùng của Kỳ Mạch Hằng lại mở ra, cô không muốn bị anh xúc phạm nữa.

“Trợ lý Lưu, chuẩn bị nhạc đi.”

Ánh mắt của Mẫn Chí Hải ngập đầy ý cười hướng về phía Mẫn Nhu và Kỳ Mạch Hằng, sau đó mỉm cười với Kỳ Mạch Hằng, giọng nói lộ vẻ gian xảo: “Kỳ công tử, tôi giao con gái cung bảo bối này cho cậu.”

Bàn tay ấm áp của Mẫn Chí Hải áp lên đôi tay mềm của Mẫn Nhu, đem cô đặt vào lòng bàn tay lạnh lẽo của Kỳ Mạch Hằng, sau khi Mẫn Chí Hải cười rời đi cũng không phát hiện tâm trạng gợn sóng của nhân vật chính.

“Nếu như không muốn thì đừng nhảy.”

Kỳ Mạch Hằng không buông tay cô ra, ngược lại, khi âm nhạc vang lên thì anh dẫn bước ra sàn khiêu vũ. Đôi kim đồng ngọc nữ vừa đứng trên sàn khiêu vũ liền trở thành tiêu điểm của toàn vũ trường.

Nam thì hâm mộ Kỳ Mạch Hằng, nữ thì ghen tị với Mẫn Nhu.

Bàn tay với khớp xương rõ ràng của Kỳ Mạch Hằng giữ lấy vòng eo nhỏ, không dùng bao nhiêu sức nhưng cũng khiến cô không thở nổi.

Âm nhạc du dương vang lên, anh khẽ cúi đầu, đôi mắt băng lãnh nhìn hàng lông mi dày của cô, đối với vẻ xinh đẹp của cô chỉ có lạnh lùng khinh bỉ và giễu cợt.

“Tôi không muốn khiến Mẫn Tiệp khó xử, nên không ngại diễn một tuồng kịch.”

Diễn kịch? Chẳng lẽ mỗi phút ở bên cạnh cô thật sự đau khổ thế sao? Ngửa đầu, anh cao ngạo, lãnh khốc, sự giễu cợt của anh đều đập vào mắt cô rơi vào tim, nặng nề mà chật vật, khiến cô không chịu nổi.

Anh không quan tâm đến cảm nhận của cô, giống như binh sĩ nhận lệnh, nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ.

Mỗi một bước đều rất chuẩn và tao nhã, bên ngoài sàn khiêu vũ, mọi người thưởng thức đều thầm khen nhưng không thể nhận ra tâm trạng chân thật của đôi nam nữ kia.

Mẫn Nhu như bức tượng gỗ mặc cho tay anh chuyển động, chết lặng theo từng bước đi. Ba năm qua, từng ảo tưởng bao lần, anh sẽ đưa cô đến sàn khiêu vũ, bây giờ đã có được thì lại phát hiện tất cả đều giả dối và thật đáng mỉa mai!

Liếc mắt nhìn đám người đang ao ước, cô không hề cảm thấy thỏa mãn chỉ có khó chịu, đúng rất khó chịu, là Kỷ Mạch Hằng làm cô khó chịu!

“Không muốn diễn thì đừng miễn cưỡng.”

Cuối cùng cô lạnh lùng xuất ngôn, muốn ngừng vũ điệu vô nghĩa này. Thế nhưng, anh không để cô toại nguyện, buông tay cô ra, nhưng cánh tay vẫn để trên eo siết chặt khiến cô đau đến nhú máu, tức giận ngược mắt liền nhìn thấy nụ cười nơi khóe môi.

Anh cười, lạnh đến khiến cô phải run, đôi mắt lãnh khốc, ẩn chứa tức giận, đôi mày nhíu lên liếc xéo về quật cường của cô.

“Cô không phải thích nhất là diễn sao?”

Giọng nói lạnh như băng, chất chứa sự giễu cợt, khiến cơ thể cô đơ ra, bàn chân giẫm lên chân anh. Trên gương mặt anh không phải vui mừng hay phiến não, nhưng cũng không giận dỗi cô ra, tiếp tục nhảy múa.

Điệu nhạc từ nhẹ nhàng sang chậm, đôi nam nữ trong sàn nhảy như đôi bướm đang khiêu vũ, dưới ánh đèn xoay tròn, làn váy màu đỏ xòe ra.

Động tác hoa mỹ, kỹ thuật Waltz thuần thục khiến mọi người đều trầm trồ không khỏi vỗ tay hưởng ứng.

Trong chớp mắt, Mẫn Nhu nhìn thấy trong đôi mắt lạnh lùng kiêu ngạo của Kỷ Mạch Hằng lóe lên sự ôn nhu và vội vã, không phải là vì cô, nhìn theo ánh mắt anh, bên sàn khiêu vũ một bóng người nhỏ nhắn rời đi...

Bước nhảy của hai người từ từ trở nên loạn, không hề có giai điệu.

Anh đột nhiên buông eo cô ra, buông tay, liền mình chạy ra khỏi sàn nhảy. Theo lực quán tính xoay tròn, Mẫn Nhu chật vật ngã về một bên.

Xôn xao!

Vài tiếng la kinh ngạc, Mẫn Nhu trời đất rung chuyển, không hề ngã đau xuống sàn như dự tính, eo thon bị ai đó giữ lấy, bàn tay trắng bị kéo lại, xoay ngược, bất ngờ ôm cô vào lòng.

Cánh tay trắng nõn theo bản năng tìm cảm giác an toàn, hai tay vòng lấy cổ, đầu áp vào lồng ngực, một mùi bạc hà thơm ngát thoang thoảng quanh mũi.

“Có sao không?”

Giọng nam trong suốt ân cần hỏi, nhưng cô không nghe được, đôi mắt ửng đỏ, chăm chú nhìn theo bóng lưng đã đi xa. Áp chế sự ghen ngào nơi cõi lòng, đầu ngón tay để lại trên bộ lễ phục trắng một vết bầu sâu, có lẽ người gây ra vì quá bị ai mà không biết.

“Buông ra!”

Giọng nói lạnh lùng không hề cảm kích ân nhân cứu mạng, cố gắng kiềm chế sự khó chịu và giận dữ.

Nhưng đôi bàn tay to kia vẫn không thu lại theo lời cô, vẫn che chở lấy cô trước ngực.

“Chân của cô sao lại cứng ngắt như thế?”

Mẫn Nhu tức giận xô đẩy người đàn ông ôm mình, ngẩng đầu, không phải là gương mặt bất mãn mà là gương mặt tuân thủ mang theo nụ cười như có như không của Lục Thiếu Phàm.

“Chân của cô xem ra bị trật rồi, để tôi dẫn cô sang kia.”

Âm thanh của anh réo rắt mà ôn nhu khiến người khác trầm mê, nhất là khi cô vừa chọn lựa bỏ đi ai đó, không muốn không chế bản thân chỉ muốn giữ chặt cảm giác ấm áp này.

Mẫn Nhu hoảng hốt nhìn Lục Thiếu Phàm, anh không giận, tác phong nhanh nhẹn như mọi ngày, mỉm cười lạnh nhạt.

Anh đang tính ôm cô thì cô lại đẩy ra, cự tuyệt ý tốt của anh.

“Không cần, để tự tôi.”

Dù Mẫn Nhu cô đây quả thật rất khó khăn cũng không muốn tùy tiện tìm ai đó an ủi bản thân.

“Được.” - Anh nhân nhượng, ngũ quan sạch sẽ nhu hòa, dáng vẻ tao nhã quá mức khiến cô phải nhú mày.

Nhìn chằm chằm Lục Thiếu Phàm, tâm trạng đang quay cuồng của Mẫn Nhu dần bình tĩnh, đối với Lục Thiếu Phàm cũng áy náy.

“Tôi không muốn giận cá chém thớt, chuyện lúc nãy, cảm ơn anh đã giúp tôi.”

Bình tĩnh dùng hòa khí nói cảm ơn, dưới ánh đèn mê hoặc, cô chịu đựng vết thương nơi mắt cá chân, khó khăn bước ra ngoài, không cần sự giúp đỡ của anh.

Trong sàn khiêu vũ, một người đàn ông mặc bộ đồ tây trắng lẳng lẳng đứng đó, không ít thiên kim tiểu thư bước vào sàn nhảy mời khiêu vũ nhưng anh vẫn lễ độ cự tuyệt, đôi mắt sáng rực thâm thúy không hề rời khỏi bóng người màu đỏ.

“Chẳng lẽ không thể giả vờ yếu ớt một chút sao?”

Nhẹ thở dài, hướng về phía người con gái mỹ lệ, Lục Thiếu Phàm khẽ nhép miệng, không mất phong độ, lần lượt từ chối rời khỏi sàn nhảy.

Vừa xoay người rời đi, trái tim đã rơi vỡ xuống đất.

Bí mật rời khỏi hội trường, Mẫn Nhu nhìn đau nơi mắt cá chân từ từ đi tới phòng rửa tay. Lúc cô rời khỏi đó, ánh mắt phức tạp của Mẫn Chí Hải vẫn quần lầy, Mẫn Nhu cười khổ tựa vào tường, lông mi run rẩy, che giấu đi cô đơn khó chịu trong mắt.

Cô không muốn nhận sự giúp đỡ của Lục Thiếu Phạm, phần lớn là vẫn sợ hiềm khích, dù sao anh cũng là bạn trai trên danh nghĩa của Mẫn Tiệp. Cô không muốn mang tội cướp người yêu của kẻ khác, cô tình nguyện chịu khổ cũng không muốn tiếp nhận ý tốt Lục Thiếu Phạm.

“Mẫn Nhu.”

Giọng nữ dịu dàng ẩn chứa cơn giận vang lên phía sau, ánh mắt Mẫn Nhu trầm xuống, kiềm đi nỗi đau trong trái tim, bước chân vội vàng đi về trước.

Nhưng người phía sau cũng không có ý định bỏ qua cho cô, tiếng giày cao gót nện xuống không ngừng nghỉ, rồi ngăn trước mặt cô.

“Mẫn Nhu, em rốt cuộc muốn thế nào?”

Mẫn Tiệp tức giận chất vấn, đôi mắt diễm lệ bị lửa giận hừng hực thiêu đốt, giống như người đứng trước mắt không phải là em gái, mà là kẻ địch thù sâu như biển.

“Chị nghĩ nhiều quá rồi, xin tránh ra cho.”

Mẫn Nhu lạnh lùng đáp trả với cơn giận của Mẫn Tiệp, không kêu ngoạ không tức giận nói. Muốn đi về trước, Mẫn Tiệp lại không chịu bỏ qua, cố tình gây phiền toái cho cô không để cô bỏ đi.

“Tránh ra.”

Không kiềm được khế quát, sự kiên nhẫn của Mẫn Nhu như được khảo nghiệm. Đối với Mẫn Tiệp, chút tự tôn còn sót lại của cô đã không còn, lúc Mẫn Tiệp cướp đi Kỷ Mạch Hằng, giữa cô và Mẫn Tiệp đã không còn tình chị em.

“Mẫn Nhu, đừng tưởng rằng em làm vậy Hằng sẽ quay về bên em, ba năm trước em không có được trái tim của anh ấy, thì ba năm sau dù em là thiên kim Mẫn thị, em cũng không lọt vào mắt anh ấy.”

Mẫn Tiệp nói xong tỏ vẻ đắc ý, đôi môi đỏ tươi son nước càng sáng bóng, đôi lông mày nhướng lên đầy khinh thường, tay để lên tóc. Hành động đó trong mắt Mẫn Nhu chỉ là sự ghê tởm.

“Dù không lọt vào mắt của anh ấy cũng không cần chị phán xét, ít nhất lúc này, cha cố ý tác hợp em và Kỷ Mạch Hằng, còn chị...” - Mẫn Nhu cười lạnh, môi đỏ mọng cong lên. “Chỉ là đứng sang bên.”

Cô không muốn cố ý khoe tình yêu của cha dành cho, chẳng qua là không muốn để Mẫn Tiệp sỉ nhục như vậy, vì Kỷ Mạch Hằng và Mẫn Tiệp cô đã mất đi tôn nghiêm, lúc này cô cũng nên phản kích nếu không, cô đúng là quả hồng mềm.

Sắc mặt Mẫn Tiệp cứng đờ, phần hận nhìn chằm chằm Mẫn Nhu, đôi mắt như Lâm Đại Ngọc hờn giận trách cứ.

Mẫn Nhu không yếu thế, hung tợn trợn to mắt, ỷ vào chiều cao nhìn xuống Mẫn Tiệp, trong mắt tia lửa không ngừng phun lên.

Mẫn Tiệp giận quá mà cười, cười đến xinh đẹp: “Nhưng mà, làm sao bây giờ, em gái à, người Hằng yêu là chị.”

Tay tựa vào tường nắm thành quyền, vết thương dưới tóc lại nhói đau, Mẫn Nhu cắn răng, từng chữ nói: “Tình cảm cũng tốt thật, từ khi nào chị của em đi làm tiểu tam mà còn không biết xấu hổ, nếu muốn danh chính ngôn thuận, em gái như em không ngại lên tiếng chào hỏi.”

Không ai tốt toàn diện, Mẫn Tiệp nói toàn lời hung ác, thì Mẫn Nhu càng độc.

Chị muốn làm tiểu tam, em còn không thành toàn cho chị sao?

Lúc này Mẫn Nhu bị cơn giận cùng không cam lòng che phủ, nói ra không nghĩ tới hậu quả, chỉ muốn ở trước mặt Mẫn Tiệp đấu võ mồm.

Cứ nghĩ Mẫn Tiệp không cam chịu yếu thế phản bác nhưng cô đã suy nghĩ sai, sắc mặt Mẫn Tiệp đại biến khiến cô không kịp phản ứng.

Trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần lộ vẻ u sầu, hai mắt hồng hồng nhìn Mẫn Nhu, như bị ủy khuất, đứng trước mặt Mẫn Nhu giống như con thỏ nhỏ bị làm cho sợ hãi.

“Tiểu Nhu, chị chưa từng muốn làm người thứ ba, nhưng với Hằng chị không thể buông tay, xin lỗi em!”

Mẫn Tiệp đột nhiên vươn tay kéo Mẫn Nhu, Mẫn Nhu không khách khí hất ra, trên gương mặt sáng sủa chỉ là sự chán ghét.

“Không muốn? Chị vừa về nước thì leo lên giường Kỷ Mạch Hằng, chẳng lẽ anh ấy cầm dao kề cổ chị sao? Khi nào thì cô đào còn cần đến thờ trình tiết, thật không biết xấu hổ, chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như chị.”

Ngay cả bản thân cũng bị lời nói của mình làm cho chấn động, Mẫn Nhu liếc nhìn dáng vẻ ủy khuất muốn khóc của Mẫn Tiệp, cảm thấy lời mình mắng lúc này thật có lỗi, hừ lạnh một tiếng, không để ý tới Mẫn Tiệp nữa, tựa vào vách tường bước đi.

“Em không phải nói yêu Hằng sao? Yêu anh ấy thì cho anh ấy tự do, đừng trói buộc anh ấy.”

Nghe giọng nói nhu mì của Mẫn Tiệp, từ yêu phát ra từ miệng đối với Mẫn Nhu cảm thấy thật châm chọc!

Đột nhiên xoay người, như nói đùa: “Yêu thì dẫn anh ấy đi Haagen dars có tốt hơn không!”

Không để ý đến Mẫn Tiệp, xoay người lại, khó khăn đi về trước, bước xuống bậc thang thứ nhất, phòng rửa tay nằm dưới tầng trệt.

“Mẫn Nhu, em đừng nghĩ có cha làm chỗ dựa thì muốn làm gì thì làm!”

Không nghĩ Mẫn Tiệp kiên quyết đuổi theo, một đôi tay trắng bắt lấy tay Mẫn Nhu, dùng sức rất mạnh khiến Mẫn Nhu bị đau. Mẫn Nhu nhìn Mẫn Tiệp làm càn, chân mày nhíu lại, cơn giận sục sôi.

“Muốn làm gì, cũng không cần chị xen vào!”

Đưa tay đẩy, chỉ là muốn thoát khỏi Mẫn Tiệp, rõ ràng không dùng bao nhiêu sức, nhưng trên hành lang một tiếng thét chói tai vang vọng giữa không trung, Mẫn Tiệp từ trên cầu thang ngã xuống.

Sững sờ quên cả rút tay về, Mẫn Nhu không thể tin được nhìn Mẫn Tiệp lăn xuống dưới bậc thang, chưa kịp phản ứng, thì bên má trái đã đau rát.

“Bộp!”

Mái tóc xoăn bị một lực tay mạnh chạm vào mái tóc bung ra, hai gò má ngà trắng trở nên sung đỏ, kết hợp với chỗ đau nơi mắt cá chân khiến cô hận không thể ngã xuống.

“Cút ngay.”

Tiếng rống giận dữ làm màng nhĩ cô rung lên, Kỷ Mạch Hằng đột ngột xuất hiện để cho cô như bị gáo nước lạnh giội xuống đầu, mặt anh nặng nề đẩy cô ra, nhìn anh hốt hoảng lao xuống lầu.

Gương mặt nhỏ nhắn của Mẫn Tiệp không còn chút máu, đau đớn, hai tay ôm chặt bụng dưới, dưới váy giữa hai chân trắng, máu tươi như hồng thủy tràn ra nhuộm trên lớp trải sàn màu vàng.

Đôi mắt Mẫn Nhu co lại, thân hình khẽ động, cúi đầu nhìn tay mình không thể tin mình vừa làm thế. Cô rõ ràng không dùng sức, không hề muốn đẩy Mẫn Tiệp, chỉ cần cô ta giữ lấy tay vịn là có thể đứng lại a!

Kỷ Mạch Hằng trước sau vẫn lạnh lùng, ôm Mẫn Tiệp vào lòng, hôn lên chiếc trán đang đầy mồ hôi lạnh của Mẫn Tiệp, tự lẩm nhẩm: “Tiệp, đừng sợ, anh sẽ đưa em đến bệnh viện ngay!”

Mẫn Nhu đứng trên cầu thang, không biết làm sao, nhìn hành động thân mật của hai người không những không khiến cô ghét mà lại khiến cô khủng hoảng.

“Mình... mình không có...”

Muốn giải thích nhưng chỉ đôi lấy đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cô, đôi mắt đỏ thắm lạnh lẽo, từ hận thù còn là chán ghét.

“Mẫn Nhu, cô cho rằng làm vậy sẽ có được tôi sao? Tôi cho cô biết, nếu đưa con của Mẫn Tiệp không sao thì tốt, nếu không, tôi chắc chắn sẽ khiến cô trả giá.”

“Em không cố tình đẩy chị ấy, là tự chị ấy ngã xuống.”

Vội vàng giải thích, anh không hề tin cô ngược lại ánh mắt nhìn càng thâm độc. Cơn đau trên mặt và chân lúc này không thể sánh bằng tiếng tim đập, Mẫn Nhu dù trăm miệng cũng không cách nào bào chữa, bên tai là lời tuyệt tình của Kỷ Mạch Hằng.

“Dù không có Mẫn Tiệp, Kỷ Mạch Hằng tôi cả đời này, cũng không yêu loại phụ nữ lòng dạ ác độc như cô.”

Trơ mắt nhìn anh ôm Mẫn Tiệp bỏ đi, bỏ lại cô nhìn theo bóng lưng vô tình kia, mất đi cả sức lực tựa vào lan can, trên gương mặt chỉ còn lại bi ai, cùng nỗi ai oán bị hoài nghi.

Giải thích thì ích lợi gì, anh sẽ tin cô sao?

Nhưng cô không cố ý, dù hận Mẫn Tiệp, cô cũng không muốn làm tổn thương đến tính mạng cô ta!

Thất thần quay về hội trường, trên mặt vẫn đau rát, Mẫn Nhu không còn chút tri giác, hai chân chết lặng, bước từng bước một. Bữa tiệc thật náo nhiệt, quan khách mặc quần áo sang trọng vui vẻ nói chuyện, Mẫn Nhu nhìn một cái liền thấy Mẫn Chí Hải, còn bên cạnh ông là Hồng Lam.

Mẫn Nhu bị người ta đụng vào, trên vai đau nhói, là tài xế của Mẫn Chí Hải, vẻ mặt lo lắng chạy vào quên xin lỗi Mẫn Nhu, hấp tấp chạy tới, ghé vào tai Mẫn Chí Hải nói vài câu.

Sắc mặt ông liền biến sắc, chén rượu trong tay run lên, ngay sau đó hai mắt nhìn về Mẫn Nhu đang đứng yên tựa vào tường. Mẫn Nhu lạnh người lui về sau, tay chống vào cửa đỡ lấy thắt lưng khiến cho nỗi bất an thể hiện ra.

Hồng Lam sau khi nghe Mẫn Chí Hải nói, trên mặt liền tái nhợt, trong chớp mắt, nhìn về phía Mẫn Nhu bằng đôi mắt sắc bén như lưỡi dao đầy oán hận, không để ý tới sự ngăn cản của Mẫn Chí Hải, liền chạy ra ngoài.

“A Lam.”

Mẫn Chí Hải đuổi sát Hồng Lam, lúc đi ngang qua cửa thì thất thần nhìn Mẫn Nhu, thở dài rồi chạy ra ngoài. Bên trong tiệc liền xôn xao, chủ tiệc đột nhiên bỏ đi, thần sắc hốt hoảng, khiến người ta sinh nghi.

“Các vị, Mẫn chủ tịch và phu nhân có việc gấp phải đi, xin các vị thông cảm.”

Trợ lý của Mẫn Chí Hải giải thích, giải quyết không ít hiểu lầm, bữa tiệc lại khôi phục không khí hoạt náo. Không ai chú ý tới, bóng người mặc váy đỏ đã biến mất.

Dưới ánh đèn của khách sạn, một bóng người tập tễnh đi ra đường, hai chân co lại, nhiều lần thiếu chút nữa ngã xuống trên đất.

Tiếng thắng xe vang lên trong không khí, Mẫn Nhu ngẩng đầu thì thấy chiếc xe Lamborghini ngừng trước mặt cô.

Cửa sổ xe hạ xuống, để lộ tài xế, hai gò má tuấn tú nho nhã.

“Mẫn Nhu.” - Lục Thiếu Phàm thanh nhuận gọi một tiếng, đôi mắt ôn hòa nhìn lướt Mẫn Nhu. “Đi đâu vậy? Tôi đưa cô đi.”

Gió đêm lạnh run thổi qua da cô khiến nó nổi lên vô số da gà, hai tay mảnh khảnh tự động đặt lên cánh tay lạnh như băng. Nhìn sắc mặt lạnh nhạt của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu hoảng hốt, nổi hoảng sợ trong lòng cũng từ từ tiêu tán.

“Có thể đưa tôi đến bệnh viện không?”

Lục Thiếu Phàm nhìn ánh mắt cầu xin của Mẫn Nhu, lông mi dài màu đen nhảy lên, mở cửa xe, ánh mắt nhìn mắt cá chân Mẫn Nhu rồi lại thấy được đôi gò má sưng đỏ của cô thì đột nhiên sa sầm mặt, giữa hai lông mày xuất hiện nếp uồn.

Mẫn Nhu ngồi xuống ghế, nhìn cách bày biện thô sơ giản gọn bên trong xe, không nhìn được giục: “Lục Thiếu Phàm, anh lái xe nhanh một chút đi.”

Lục Thiếu Phàm mím môi, đập ga như cô mong muốn, tăng tốc xe.

“Lục Thiếu Phàm, anh đi đâu vậy?”

Mẫn Nhu khó hiểu nhìn Lục Thiếu Phàm dừng xe bên đường, đi một hồi không phải là tới bệnh viện, muốn hỏi anh, nhưng anh đã đóng cửa xe ngăn cản giọng nói chát vắn bên trong xe.

Mẫn Nhu nhìn chằm chằm Lục Thiếu Phàm, nóng nảy, bất an, mơ hồ có vẻ phiền muộn. Anh ta đi đâu? Sao lại để mình cô ở đây, có ý gì chứ? Nếu không thể đưa cô đi, vừa rồi sao lại để cô lên xe.

Nghĩ tới, Mẫn Nhu lại ủy khuất, Kỷ Mạch Hằng vô tình với cô, chẳng lẽ ngay cả người cá nước tương phùng thế nào cũng tùy tiện đối xử thế với cô? Giận dữ mở cửa xe, cảm giác lạnh liên xộc thẳng vào, run lên, Mẫn Nhu cứng rắn đóng cửa xe lại, xoay người bỏ đi.

Cô không cần xe Lục Thiếu Phàm, trên cõi đời này vẫn còn một loại xe gọi là taxi. Tức giận chịu đựng cơn đau chân, nhất định vươn tay ra, thì ngay lập tức bị tay ai đó giữ lại rất chặt, không để cô nhảy thêm một bước.

Vùng vằng muốn thoát đi, ngược lại làm cho sức lực kia càng to hơn.

“Làm gì a, anh!”

Trái tim Mẫn Nhu cũng phiền não, quay người lại, ảo não quát to, đôi mắt sáng mở to, đôi môi đỏ mọng vì tức giận mà mím chặt, hai má cùng lỗ mũi bị lạnh làm hốc đỏ lên, mang theo chút ngây thơ.

Mái tóc đen của Lục Thiếu Phàm trở nên xốc xếch, bộ tây trang đê nén sự phập phồng nơi lồng ngực, hơi thở tươi mát mang theo sự hỗn hển, nhưng đôi mắt đen vẫn bình thản như nước.

Nhìn thấy vẻ uất ức trong mắt Mẫn Nhu, đôi môi vẽ lên độ cong, không quan tâm đến cơn giận của Mẫn Nhu, không nói gì cả, chẳng qua kéo cô quay về bên xe.

Trong khi đó Mẫn Nhu không phải không phản kháng, nhưng đối với Lục Thiếu Phàm nó không có chút uy hiếp.

“Uy, anh nghĩ gì vậy, tôi cần đến bệnh viện gấp.”

Kiên nhẫn bị mài mòn, Mẫn Nhu hô to, nhưng vẫn bị anh tự quyết định mở cửa xe, đẩy vào.

“Anh...”

“Cầm.”

Đôi môi đỏ mọng của Mẫn Nhu hé mở, ánh đèn xe mờ mờ, đôi mắt sáng như sao nhìn cây kem trên tay, chớp mắt vài lần vẫn không hiểu.

Lục Thiếu Phàm đóng cửa lại lên xe, không khí bên trong xe ấm áp cũng khiến sự cứng ngắc giữa hai người trở nên hòa hoãn.

“Anh ăn kem sao?”

Mẫn Nhu giơ cây kem lạnh như băng trong tay lên, thật khác quá mức, giống như đang nhìn quái vật với gương mặt thanh tú thoát tục. Theo suy nghĩ của cô, một công tử cao quý nho nhã thì không nên ăn đồ của trẻ con.

Khóe mắt Lục Thiếu Phàm mỉm cười, ánh mắt quét qua nhìn vẻ mặt ngây thơ của Mẫn Nhu, trong lòng thầm than, ngay cả mình cũng không hiểu.

“Ồ hiệu thuốc không có đá, cô dùng thứ này áp lên mặt, tới bệnh viện sẽ thoa thuốc sau.”

Lục Thiếu Phàm nghiêm túc lái xe, không nhìn Mẫn Nhu, lời nói hết sức tùy tiện, không có vẻ ân cần hay lấy lòng, lại khiến cho lòng Mẫn Nhu như có gì đó chạm vào, quên cả phản ứng, ngơ ngác duy trì động tác.

Cảm giác muốn giữu cột hấn trong nháy mắt liền biến mất, cây kem lạnh đầu ngón tay lại làm cô không khỏi ấm áp. Thì ra, được người khác quan tâm là như vậy, dù chỉ là người xa lạ... Anh lúc này đi ra ngoài để mua thuốc thoa cho cô...

“Xin lỗi.”

Đột nhiên nghe cô nói xin lỗi, lông mày Lục Thiếu Phàm nhướng lên, không nhìn cô, đôi mắt đen hướng về trước lưu chuyển nụ cười.

“Mẫn Nhu.”

“A?”

Đột nhiên gọi tên khiến cô không biết làm sao, cầm kem thoa mặt tay run lên, bên tai là tiếng cười của anh.

“Bệnh viện nào?”

Trên hành lang yên tĩnh của bệnh viện vang lên tiếng bước chân thưa thớt, xen kẽ với tâm trạng vội vàng chứng tỏ người đó khẩn trương.

Mẫn Nhu hỏi khoa phụ sản ở đâu, không dùng được thang máy liền trực tiếp chạy lên lầu năm, vì vận động mà hơi thở dồn dập. Khi cô đứng ngay cửa hành lang hai chân liền run lên, vết thương nơi mắt cá chân khiến cô đổ mồ hôi lạnh.

Ở phía đầu kia có một cánh cửa ghi “Phòng phẫu thuật”, hành lang âm u đầy mùi thuốc sát trùng, còn cả mùi thuốc lá mờ mờ, tiếng gió lạnh thổi qua khiến Mẫn Nhu rùng mình, nhìn chăm chú vào bóng người, hai chân cứng đờ.

Cô nói cô không có đẩy Mẫn Tiệp, nhưng do xảy ra tranh cãi với cô Mẫn Tiệp mới ngã xuống cầu thang, Kỹ Mạch Hằng cũng nhìn thấy và quả quyết là cô làm. Những người khác liệu có phải cũng nghĩ như thế?

Tiếng giày cao gót chạm xuống sàn phát ra âm thanh, khiến ba người đang đứng trước phòng giải phẫu chú ý.

Một màn thuốc lá mờ ảo che phủ, hai ánh mắt đều lạnh lùng nhìn sang, vừa phát hiện ra ai tới, trong đôi mắt như phun ra lửa, đôi môi mỏng đóng băng thành tuyết, ẩn chứa hận ý.

Mẫn Nhu tựa vào vách tường, nhìn Kỹ Mạch Hằng im lặng hút thuốc. Dáng vẻ kiêu căng bất tuân nay lại trở nên cô đơn chán nản, vừa thấy cô, trong đôi mắt đã đầy tia máu, sát khí âm trầm giập dữ như muốn tiến lên phanh thây cô thành hàng trăm mảnh.

“Mày tới đây làm gì?”

Tiếng nói sắc nhọn chất vấn của Hồng Lam cất lên, trên gương mặt cao quý diễm lệ đờ đờ tức giận, tay vòng trước ngực nắm thành quyền.

Mẫn Nhu muốn nói gì đó, nhưng không biết nên nói gì, giải thích sao? Hay xin lỗi? Nhưng liệu họ có chấp nhận?

Mẫn Chí Hải chặn lại ánh mắt thâm độc của Hồng Lam, thân hình cao lớn chắn trước mặt Mẫn Nhu khiến cô cảm thấy an ủi.

“Tiểu Nhu, nơi này có cha và mẹ là được rồi, con về trước nghỉ ngơi đi.”

Mẫn Nhu rõ ràng biết Mẫn Chí Hải sợ Hồng Lam làm khó cô, muốn để cô rời khỏi nơi thị phi này.

“Nghỉ ngơi? Con gái chúng ta còn đang nguy hiểm, nó là kẻ gây ra tội mà còn dám nghỉ ngơi.”

Cô chưa kịp phản ứng, Hồng Lam đã tức giận hét lên tiếng giập dữ vang dội khắp hành lang, người cũng mất đi lý trí hét Mẫn Chí Hải ra, muốn xông lên đánh Mẫn Nhu, nhưng Mẫn Chí Hải đã nhanh tay giữ bà ta lại.

“Mẫn Chí Hải, ông buông ra! Mấy năm qua, tôi nhịn đủ rồi, không muốn nhịn nữa.”

Hình tượng quý phu nhân của Hồng Lam biến mất, thân hình điên cuồng giãy giụa bị Mẫn Chí Hải giữ lại, hai mắt hận thù như hồng thủy mãnh thú muốn nuốt sống Mẫn Nhu.

“Bà nổi điên đủ chưa? Nơi này là bệnh viện, không phải là chợ bán cá, bà không biết xấu hổ nhưng tôi biết.”

Lời cảnh cáo của Mẫn Chí Hải không những không có tác dụng trấn an, Hồng Lam nghe xong sắc mặt thêm khó coi, động tác trên tay càng kịch liệt.

“Ông muốn sĩ diện? Ông nếu có sĩ diện thì năm đó đã không sinh ra thứ tạp chủng này, còn đưa nó về Mẫn gia. Bây giờ thì tốt rồi, nó muốn hại chết tiểu Tiệp, muốn độc chiếm tài sản Mẫn gia, ai biết được mấy hôm nữa lại đến phiên tôi?”

Mẫn Nhu lão đảo lui về sau, cơn đau nơi mắt cá chân kích thích thần kinh cô, nghe rõ mỗi câu Hồng Lam nói, từng chữ một.

Nhìn vẻ mặt giận dữ, lời nói thô lỗ của Hồng Lam, trái tim Mẫn Nhu rớt xuống vực sâu không đáy, để mặc Hồng Lam chỉ vào mặt máng mỗ cũng không dám phản bác.

“Bà có thôi đi không? Ở đây mà ăn nói bậy bạ gì đó?”

Mẫn Chí Hải nghe lời Hồng Lam vẻ mặt sa sầm, không còn kiên nhẫn để khuyên nhủ, lúng túng liếc nhìn Mẫn Nhu, khiến trách quát nhẹ.

“Tiểu Nhu cũng là con gái bà, làm sao bà lại nói như thế! Mấy năm qua bà có thấy tôi thiên vị ai không, dù bà sai, tôi vẫn nhắm một mắt mở một mắt, lúc này bà lại muốn lần lượt miệt thị tiểu Nhu, có phải muốn cái nhà này nhà tan cửa nát mới cam lòng?”

Hai mắt Hồng Lam đỏ đến đáng sợ, mái tóc cắt tĩa chính tề rơi xuống xóc xếch, thân thể chấn động, hướng về phía Mẫn Chí Hải tê tâm liệt phế bác bỏ: “Con gái tôi? Ông có dám thề với trời, nó là con gái tôi? Không phải là đứa con gái do ông cùng đàn bà bên ngoài sinh ra sao?”

Mẫn Chí Hải cứng họng.

Cuối cùng, sự thật vẫn là sự thật, dù che giấu thế nào cũng sẽ có ngày nổi lên mặt nước.

Thân thể Mẫn Nhu lạnh như băng, như chiếc lá khô đã suy kiệt không còn sức, hai hàm răng cắn chặt vào nhau ken kết, thẫn thờ nhìn Hồng Lam và Mẫn Chí Hải cãi vã.

Trong lòng Mẫn Nhu hoảng hốt, khó xử, nhục nhã, muốn né xa, nhưng khi nhìn thấy anh vô tình đưa mắt nhìn cô không thể cử động.

“Tôi không có đây chị ấy...”

Giải thích chỉ đổi lấy tiếng hừ lạnh của anh, ánh mắt Kỷ Mạch Hằng lạnh lùng như muốn đâm vào người cô, lông mày kiếm nhíu lại.

“Mẫn Nhu, làm chính là làm, dù có nói xạo nhiều lần, chỉ khiến tôi càng thêm khinh thường cô.”

“Nếu như cô cho rằng như vậy sẽ khiến tôi bỏ Mẫn Tiệp, vậy thì cô sai rồi, Mẫn Tiệp trong lòng tôi dù là ai cũng không thể thay thế, bao gồm cả cô.”

Anh lăm đăm độc thoại không có chút tình cảm, cũng là tuyên án tử hình với tình cảm ba năm giữa hai người, châm chọc thứ tình cảm thật lòng cô đã bỏ ra.

Hai mắt Mẫn Nhu khô khốc, cô không né tránh vì mình không làm sai, nhìn chằm chằm gương mặt lạnh lùng bàng quan đó, khóe môi xót xa kéo ra.

“Tôi biết.”

Cô cũng hiểu, bản thân sẽ không như kẻ ngốc đợi anh quay đầu lại, cũng không suy nghĩ anh sẽ thật lòng. Anh yêu Mẫn Tiệp, anh yêu đến phát điên chỉ một mình Mẫn Tiệp, không yêu đứa ngốc đứng trước mặt. Một cái tát là đủ, khiến cho cô từ trong mộng ảo tỉnh lại, thấy rõ trái tim anh, anh vô tình...

Dời đi, không hề nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của Mẫn Chí Hải và Hồng Lam, Mẫn Nhu im lặng xoay người, không nói gì nhiều đi về phía thang máy sáng rực.

Cô và Kỷ Mạch Hằng lúc bắt đầu không ai biết, lúc chám dứt, khi kết thúc cũng chỉ là dấu chấm tròn. Khi yêu, ai yêu trước thì kẻ đó thua, cô yêu Kỷ Mạch Hằng, Kỷ Mạch Hằng yêu Mẫn Tiệp, đều là như thế.

Chẳng qua khi Mẫn Tiệp quay đầu lại khiến ván cờ thua của Kỷ Mạch Hằng thành thắng, còn cô lại thua trắng tay chật vật, đối với tình cảm đã sợ hãi.

Một thân lê bước dọc hành lang bệnh viện, trong lòng chua xót không cách nào thổ lộ ra ngoài, ngăn trước ngực khiến cô luống cuống ngơ ngác.

Hồng Lam nói không sai, cô chỉ là đứa con gái rơi rớt của Mẫn Chí Hải, không xứng đáng nhận tình thương của mẹ, mẹ của cô từ 20 năm trước đã chết trước mặt cô. Đêm đó, người con gái xinh đẹp đầy máu, không hề giận nằm bên bồn hoa, trên ban công là chiếc giày cao gót đánh rơi.

Ký ức bao năm qua đã chôn chặt lại rõ ràng trước mắt, Mẫn Nhu buông hai tay không còn chút âm áp, đầu đón khếp hai mắt lại.

Trên đôi giày cao gót, mắt cá chân không còn tồn tại, nó sưng đỏ nhưng chủ nhân vẫn quật cường từng bước đi về trước.

Vừa ra khỏi cổng bệnh viện, vai Mẫn Nhu nóng lên, trong mùi là mùi hương bạc hà, cúi đầu liền thấy trên vai phủ áo khoác.

Thần thờ ngẩng đầu lên, vẫn là gương mặt tuấn tú nho nhã, ánh đèn trước cửa bao phủ lấy bóng người thon dài cao ngất của anh, thoáng nhìn thì có cảm giác như quý tộc, nổi bật phi phàm.

Lục Thiếu Phàm im lặng đứng đó, mặc chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt, caravat đã bị tháo đi, hai nút áo mở ra để lộ da thịt trắng nõn mịn hoặc nhưng lại không hề có vẻ phóng túng.

“Tôi tin cô.”

Giọng nói thanh nhuận không to nhưng như tiếng sét vỗ vào suy nghĩ cô, khiến cho trái tim của cô ở trong hầm băng từ từ hồi phục.

Anh tin? Tin gì? Tin rằng cô cố ý đẩy Mẫn Tiệp xuống lầu, tin rằng cô là đứa con gái riêng muốn vọng tưởng đoạt gia sản Mẫn gia sao?

Ý thức được gì đó, hai mắt Mẫn Nhu mở to, nhìn chăm chăm Lục Thiếu Phàm, trong đôi mắt đều là nỗi khiếp sợ.

Ai cho phép anh ta nghe lén? Ai cho phép anh ta có quyền này, có thể nghe thấy xuất thân của cô, nhìn cô khó khăn!

Quá khứ này ngay cả ở trước mặt Kỷ Mạch Hằng cô cũng không nói, mấy hôm nay ở trước mặt mới mở lời, vậy mà người đàn ông mới chỉ gặp mặt mấy lần lại có thể thấy được sự yếu ớt nhất trong đáy lòng cô?

“Không sao, tôi chính là cố tình đẩy, cố tình để chị ấy sanh non, cố ý không muốn chị ấy tốt hơn mình!”

Tâm trạng kích động khiến hai mắt Mẫn Nhu ửng hồng, đôi mắt mở to sáng rực lộ ra oán hận. Cô quật cường nhìn chăm chăm anh, giọng nói quả quyết, nhưng cũng chính trong giọng nói đó đã vô tình tiết lộ tâm tình.

Lục Thiếu Phàm hơi cúi đầu, mái tóc đen rũ xuống nhìn gương mặt nhỏ nhắn rõ ràng chịu oan ức, lông mày tuấn tú nhíu nhẹ lại, chưa kịp nói gì, Mẫn Nhu đã tự làm lộ tẩy tất cả.

“Tôi chính là đứa con gái riêng, là tiểu tạp chủng sinh ra bên ngoài. Tôi muốn lấy đi tài sản Mẫn gia, khiến họ cửa nát nhà tan, thì sao chứ?”

Mẫn Nhu tùy ý thô lộ nỗi ủy khuất bi phần của mình, không nghĩ dáng vẻ của mình trong mắt Lục Thiếu Phàm lại như con chó nhỏ sủa loạn chỉ vì bị chủ nhân vứt bỏ, trong đôi mắt chỉ có ủy khuất và ủy khuất khiến người ta thương tiếc, muốn ôm vào lòng.

“Anh không tiện xuất hiện trước mặt họ, không hề cố ý nghe lén.”

Anh kiên nhẫn giải thích, giọng nói á náy không hề tỏ vẻ, ánh mắt trong suốt nhìn về phía cặp mắt mọng nước của cô.

“Tôi tin cô, không có đẩy cô ấy.”

Đôi mắt với sự nghi ngờ trách cứ của mọi người, cô có thể giả vờ kiên cường không rơi lệ, đem tất cả mọi khinh bỉ giễu cợt ngăn ra bên ngoài thế giới, nhưng khi gặp Lục Thiếu Phàm mới phát hiện, nhiều năm qua bức tường thành cứng ngắc trong lòng cô khi gặp anh lại trở nên yếu ớt.

Sự dịu dàng của anh khiến cô không chống đỡ nổi, nhưng cũng vì sự dịu dàng đó mà khiến cô sợ, thấp thòm lo âu, sợ anh nhìn thấu thế giới của cô, phơi bày bản thân trước mặt người xa lạ.

“Lục Thiếu Phàm, lấy lại sự thông cảm của anh đi, tôi không cần.”

Cố gắng chống đỡ bức tường thành đang bị anh làm cho cảm động, thu hồi lại ánh mắt, Mẫn Nhu dứt khoát xoay người, không để ý đôi chân đau, muốn bỏ chạy.

Nói cô nhất gan cũng được, yếu đuối cũng được, cô không muốn nhìn Lục Thiếu Phàm nữa, không muốn đối mặt với sự dịu dàng của anh. Anh đối với người phụ nữ nào cũng lễ độ và ôn nhu, cô không lạ gì nữa, một Kỷ Mạch Hằng khiến cô thương tích khắp người, nếu lại thêm một Lục Thiếu Phàm, nhất định cô sẽ vạn kiếp bất phục.

Cô chạy trời chết, sau lưng là tiếng bước chân không ngừng nghỉ, không hề rời loạn, giống như dung tủng cho sự càn quấy của cô.

“Lục Thiếu Phàm, anh không cần...”

Cô ảo não dừng lại, quay đầu, nghênh đón cô là một lồng ngực ấm áp, mang theo mùi hương bạc hà của phái nam.

Hai cánh tay cánh tay gầy gò của Lục Thiếu Phàm vòng lấy cô, khớp xương rõ ràng nhẹ che lấy ót cô, ôn nhu dịu dàng, sợ dọa cô sợ.

“Lục Thiếu Phàm, anh... Tôi không cần sự cảm thông...”

Bàn tay trắng nõn không để cô cự tuyệt áp đầu cô vào vai anh, bên tai là giọng nói réo rắt của anh: “Tại sao cô không thể tỏ vẻ yếu ớt một chút?”

Yếu ớt? Cô có thể sao? Thực tế phũ phàng có để cô yếu ớt không?

Hai mươi năm qua, không có ai nói với cô: Mẫn Nhu, cô có thể yếu ớt, có thể dựa vào ai đó.

Người phụ nữ kia chết đi, cũng mang đi tình yêu của cô. Một mình ở trong căn hộ, trong bóng tối, một đứa trẻ bốn tuổi không có ai ôm vào lòng an ủi, làm bạn với cô chỉ là bóng đêm vô tận.

Cô phải kiên cường, không thể phụ thuộc vào ai!

Lòng tin mấy năm qua khi đứng trước mặt người đàn ông này lại bị anh lật đổ, vì anh nói: “Mẫn Nhu, tại sao em không thể tỏ vẻ yếu ớt một chút?”

Ở trước mặt Kỷ Mạch Hằng, cô là người tự tin, luôn lạc quan khích lệ anh chưa từng tỏ vẻ yếu đuối, Kỷ Mạch Hằng lúc nào cũng cô tịch khiến cô phải mạnh mẽ, cho nên cô lựa chọn mang niềm vui lại cho anh.

Nhưng còn nỗi đau vết thương của cô? Bao lâu tích lũy, bao lâu che đậy, mới có thể tìm được một chỗ ấm áp khiến cô bình tĩnh điều trị sự cô tịch của mình.

Tâm của Lục Thiếu Phạm cô không nhìn ra, người đàn ông này sâu không lường được khiến cô cảnh giác tránh xa, nhưng Lục Thiếu Phạm dễ dàng công phá pháo đài của cô, đập nát mọi kháng cự.

Lần đầu tiên, không hề suy nghĩ đến hậu quả, không so đo với người lạ, nhắm mắt để mặc anh ôm cô.

“Tại sao lại tin tưởng tôi?”

Trên áo sơ mi từng giọt lệ nóng hổi rơi xuống, từng giọt từng giọt, vào xuống ngực, ánh mắt của Lục Thiếu Phạm thất thần nhìn về hướng ánh đèn đường xa xăm.

Cánh tay siết chặt lấy cô, trên gương mặt tuấn tú nở nụ cười nhạt, ánh mắt nhìn xuống hai má ửng đỏ của cô, giọng nói êm ái không dễ dàng phát hiện.

“Bởi vì tôi biết Mẫn Nhu chỉ là một tiểu quý nhất gan.”

Ở trong ngực anh vang lên âm thanh nức nở quật cường: “Anh mới là tiểu quý nhất gan.”

Anh không phản bác, chỉ cong môi, tay lại siết chặt.

“Tôi dẫn cô đi thoa thuốc.”

Lần này cô cũng không làm trái ý anh, gật đầu, gương mặt nhỏ vương đầy nước mắt tựa như con mèo nhỏ lem luốc.

Cánh tay Lục Thiếu Phạm đặt lên vai cô, khiến cho cảm giác lạnh được lấp đi, nhìn thấy cô không nhận ra thì lông mi dài vui vẻ nhấp nháy, kéo cô về phòng cấp cứu.

Nhìn theo bóng lưng cao ráo, Mẫn Nhu giương hai tay đan vào nhau, cảm giác lạnh xua đi ít nhiều. Coi như đây là chút dịu dàng ngăn ngủi, cô cũng không muốn bỏ ra, là cảm giác được ai đó quý trọng, cô không muốn mất đi.

Lục Thiếu Phạm cảm ơn anh...

“Mẫn Chí Hải, tôi muốn ông chọn, một là tôi và tiểu Tiệp hai là nó!”

Tiếng thét phẫn nộ chui vào lỗ tai, Mẫn Nhu đang chìm trong giấc mộng liền mở mắt tỉnh táo. Nằm trên giường, nhìn chằm chằm trần nhà màu hồng, Mẫn Nhu hơi nhúc nhích đầu, tối hôm qua Lục Thiếu Phạm đưa cô về nhà, sau đó cả đêm cô mất ngủ vừa chợp mắt không bao lâu liền bị tiếng ồn đánh thức.

“Con gái tôi ở bệnh viện sống dở chết dở, nó thì khỏe rồi, sáng sớm...”

Hồng Lam kích động trách mắng, giọng nói the thé, cho dù cách một cánh cửa phòng Mẫn Nhu có thể nghe được sự khinh thường.

Mẫn Chí Hải vẫn không nói, trong căn biệt thự chỉ có tiếng của Hồng Lam, rồi tiếng đồ sứ vỡ nát vang lên.

Mẫn Nhu căng thẳng, vội từ giường bò dậy, không để ý tới mặc áo khoác, mặc bộ đồ ngủ vội vàng mở cửa chạy ra ngoài. Vừa bước chân xuống lầu, Mẫn Nhu thấy bên trong phòng khách chiếc bình hoa cổ mà Mẫn Chí Hải thích nhất

bị ném bễ trên sàn, bên xô pha khay trà bị hất nằm lăn trên đất, Hồng Lam vẻ mặt đờ đờ sát khí ngồi trên salon, còn Mẫn Chí Hải, sắc mặt cực kì khó coi đứng bên cửa sổ.

“Nó đợi không nổi cần đàn ông? Chị nó còn chưa chết, nó đã muốn xuất giá trước?”

Những lời nói hà khắc của Hồng Lam khiến cho bàn tay nhỏ của Mẫn Nhu vịn cầu thang cứng đơ, ánh mắt liếc qua mấy hộp quà mừng, cô đã có đáp án.

Đôi môi cong lên chế giễu, không ngờ có người vừa biết cô là thiên kim của Mẫn Thị trong vòng 24 giờ liền tới cầu hôn, muốn cùng cô kết liền cành!

“Bà có thể không nói đạo lý như thế sao? Những người đó chẳng qua tới nhà ta cầu thân, bà có cần phải đuổi họ ra ngoài hết không?”

Mẫn Chí Hải không thể im lặng cau mày, trầm giọng nói đạo lý với Hồng Lam, khế chếch mắt liền thấy Mẫn Nhu trên cầu thang, không khỏi sững sốt.

Hồng Lam nhận ra gì đó, theo ánh nhìn của Mẫn Chí Hải, vừa thấy Mẫn Nhu, lửa giận trong mắt bùng lên kèm theo hận ý, từ trên ghế bật dậy nhìn chằm chằm Mẫn Nhu lạnh lùng nói.

“Đứa con trong bụng tiểu Tiệp đã không còn, mày vui rồi chứ?”

Đứa trẻ không giữ được sao? Mẫn Nhu cúi đầu, cắn môi phải trắng bệch, cho dù cô phủ nhận đây Mẫn Tiệp, nhưng người khác cũng đâu tin.

“Anh tin...”

Bên trong tai vang lên giọng nam dễ nghe khiến cô ngẩn ra, trong lòng đau đớn khó chịu từ từ nhớ lại gương mặt tuấn tú thanh nhã mà dịu đi, anh nói không sai, cô không đẩy Mẫn Tiệp, cho nên không phải lỗi của cô.

Thản nhiên chống lại Hồng Lam, Mẫn Nhu gằn từng chữ một: “Tôi không có đẩy chị ấy.”

“Không có đẩy?” - Hồng Lam như nghe thấy chuyện buồn cười nhất trên đời, lạnh lùng cười nhạt, trong mắt hận không thể đem Mẫn Nhu xé ra cho hả giận: “Chẳng lẽ con gái tao lại hàm oan mày, tự mình lăn xuống lầu giết chết con mình sao?”

“Hồng Lam.”

Mẫn Chí Hải quát bảo Hồng Lam ngưng lại khiến bà thêm giận, vọt tới chân cầu thang, chỉ tay ra cửa, cau kinh quát Mẫn Nhu: “Cút ra ngoài, lập tức cút ra khỏi cái nhà này cho tao.”

“Hồng Lam, câm miệng.”

Mẫn Chí Hải nổi giận, chạy tới, kéo tay Hồng Lam muốn đưa bà về phòng.

“Không cần đuổi, tôi sẽ tự đi.”

Cả hai người đang cãi vã không ngờ Mẫn Nhu trả lời, đều nhìn về phía bóng lưng Mẫn Nhu đang rời đi, lẻ loi nhưng không mất đi kiên cường.

“Thật sự con muốn sao?”

“Hai mươi năm đủ rồi, tôi cũng đâu nợ Mẫn Chí Hải ông cái gì, không cần thiết giúp ông nuôi đứa con riêng này nữa!”

Bên trong gian phòng, Mẫn Nhu lấy hành lý từ tủ quần áo ra, giống như trước, quần áo lần này rời đi so với lúc trước có nhiều hơn. Để ý đến đồng y phục động tác chậm lại, ngược mắt nhìn căn phòng đã hơn nhiều năm, được trùng tu hoa lệ, tất cả vật dụng đều xa xỉ là của cha cho, nhưng tình thân trong căn nhà này đã không còn xa xỉ nữa.

Cô quay về là một sai lầm, khiến cho một gia đình hạnh phúc tốt đẹp xuất hiện vết rách, Mẫn Chí Hải cam kết mang lại tình thân quay đầu chỉ có tồn thương. Khi Mẫn Nhu mang hành lý ra cửa Mẫn Chí Hải muốn nói lại thôi, mặt áy náy, đem chìa khóa nhét vào tay cô.

“Đây là biệt thự của cha, ở Vịnh Ngân Hà, con tạm thời ở đó đi.”

“Cha kêu ông Lý đưa con đi.”

Hồng Lam không biết từ lúc nào đứng ở trên lầu, nhìn đôi phụ tử lưu luyến cuối cùng không kiềm chế được cơn giận trong lòng liền bước xuống lầu, nổi giận đùng đùng đi ra cửa.

“Nó là đại minh tinh còn sợ không tự nuôi nổi sao? Cùng lắm thì học mẹ nó năm đó...”

Đôi môi đỏ mọng của Mẫn Nhu hé mở, giọng nói lạnh đi vài phần: “Không cho phép bà sỉ nhục mẹ tôi.”

“Mẹ mà?” - Hồng Lam trào phúng nói. “Tao làm sao quên được mà cũng được di truyền từ mẹ mà, mẹ mà chuyên câu dẫn đàn ông, bản tính này nói chính xác mà cũng được di truyền.”

Mẫn Chí Hải nghe mẹ ruột của Mẫn Nhu bị nói thế trong mắt liền hoảng hốt, sau đó khôi phục tỉnh táo, đối với những lời nói khó nghe của Hồng Lam cũng không vui.

“Hồng Lam, chú ý thân phận của bà.”

“Tôi thì thế nào? Tôi cũng không phải nói dối, mẹ nó làm ra chuyện đó còn sợ người khác nói sao? Nhìn dáng vẻ như hồ ly tinh của nó, đúng là do trời sinh.”

Mẫn Chí Hải giận không nhẹ, nghe Hồng Lam nói cũng không thể làm gì, chỉ cố sức kéo bà vào nhà, nhưng Hồng Lam căn bản không nghe.

Mẫn Nhu ngược lại bất giác cong môi, lúm đồng tiền như hoa liếc xéo hát ngược lại Hồng Lam.

“Mẹ tôi ít ra còn được cha yêu, còn tốt hơn bà, ngay cả chồng mình cũng không quản được, cho dù có giữ lấy vị trí Mẫn phu nhân cả đời cũng vô ích.”

“Mày!!”

Hồng Lam thẹn quá hóa giận, tức giận nâng đầu ngón tay, chưa kịp hạ xuống, liền bị tay Mẫn Nhu chụp lấy hung hăng đẩy ra.

Nhìn Hồng Lam lão đảo người, Mẫn Nhu thẳng lưng: “Trong nhà này, người có thể đánh tôi chỉ có một, bà thì không xứng.”

Trong mắt Mẫn Nhu lấp lánh ánh sáng, không để ý gương mặt méo mó của Hồng Lam, nhìn Mẫn Chí Hải, mang giày chuẩn bị rời đi, đem chìa khóa trong tay đặt lên tủ giày.

“Tiểu Nhu...”

Mẫn Chí Hải muốn đuổi theo, lại bị Hồng Lam kéo lại: “Sao ông có thể bắt công với Mẫn Tiệp như vậy!! Nó cũng là con gái ông mà.”

Mẫn Nhu nghe tiếng tranh chấp không ngừng nghỉ sau lưng, bước chân tăng nhanh, đi qua chiếc xe Mẫn Chí Hải đã chuẩn bị, ra thẳng cửa biệt thự.

“Mỹ nữ!”

Bên ngoài khu biệt thự, một chiếc xe màu bạc thể thao dừng bên đường, người con trai trẻ tuổi mặc bộ đồ màu xám, gương mặt tuấn tú thấy Mẫn Nhu liền mỉm cười.

Mẫn Nhu nhìn chăm chăm Âu Nhiễm Phong đang lười biếng tựa vào xe hơi kinh ngạc, anh ta sao lại ở đây? Hình như ở thành phố A này anh ta đâu có mua biệt thự?

Âu Nhiễm Phong xấu xa chớp mắt, đồng tử lưu chuyên: “Mỹ nữ có cần đi nhờ xe không?”

Từ đây đến thị trấn cũng còn một đoạn xa, xe lại không thể bắt được, nếu đã cự tuyệt Mẫn Chí Hải, giờ lại cự tuyệt Âu Nhiễm Phong thì kế tiếp kẻ chịu thiệt là cô.

Giơ hành lý lên, trực tiếp vòng qua đầu xe, mở cửa không khách khí ngồi vào.

Âu Nhiễm Phong sừng sốt trong lòng đang tính mở miệng thuyết phục Mẫn Nhu, xoay người ngồi vào bên cạnh ghế của tài xế, khoe miệng cong mở rộng, mở cửa lên xe.

“Âu Nhiễm Phong, cảm ơn.”

Âu Nhiễm Phong đưa mắt nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Mẫn Nhu, tự nhiên lái xe.

“Anh không phải hồng thủy mãnh thú, tại sao lúc nào em cũng tránh anh vậy?”

Đối với câu nói đùa của Âu Nhiễm Phong Mẫn Nhu hơi kinh ngạc, chẳng lẽ mình phải làm rõ ràng sao? Cô thừa nhận mình không có hảo cảm với Âu Nhiễm Phong, anh ở trong giới giải trí là công tử ăn chơi số một cũng đã khiến cô cách xa.

Nếu không phải quay phim, cô cầu nguyện cả đời này đừng gặp người như thế.

Thấy Mẫn Nhu im lặng, Âu Nhiễm Phong cười giỡn nói: “Sáng nay anh có tới nhà em cầu hôn, anh có vừa mắt không?”

“Cầu hôn?”

Mẫn Nhu nhíu lông mày, khó hiểu nhìn anh.

“Từ tối qua khi thân phận thiên kim Mẫn thị được phơi bày, đến sáng nay, xe ra vào khu biệt thự của cha em không dưới mười chiếc.”

Âu Nhiễm Phong nói như nhìn thấy toàn bộ, đầu nghiêng lười biếng ngồi trên ghế tài xế, giống như lúc này không phải đang ở trên xe thể thao mà là một chiếc xe đồ chơi, mạn bất khinh tâm⁽¹⁾ nhìn sắc mặt không vui của Mẫn Nhu.

“Trên tạp chí đều là hình em, cứ tiếp tục như vậy, em có thể tự ra một quyển chuyên mục bát quái.”

Cô cũng biết phản ứng sau khi công khai thân phận thiên kim, nhưng lại vượt qua dự tính, chỉ một đêm đã có nhiều công tử hào môn tới cầu thân, xem ra sáng nay Hồng Lam nổi giận cũng không phải không có đạo lý.

“Mặc dù đám công tử cùng tình nhân trước của em không bằng nhưng bàn về tiền tài quyền thế thì không hề thua kém, phụ nữ nào cũng ái mộ hư vinh, em thử chọc tức tên đàn ông kia xem, từ đám công tử đó chọn lấy một người, ở trước mặt anh ta...”

“Âu Nhiễm Phong!”

Anh còn muốn nói tiếp lại bị cô không khách khí cắt ngang, từ kính chiếu hậu có thể thấy đôi mắt tức giận nhìn chằm chằm.

“Cám ơn anh cho tôi đi nhờ xe, bây giờ dừng lại, tôi muốn xuống xe.”

Âu Nhiễm Phong như không nghe thấy lời cô, chuyển tay lái vượt qua ngã tư, trên gương mặt tuấn tú nở nụ cười tà mị.

“Mẫn Nhu, là như vậy, anh cảm thấy hai chúng ta vẫn xứng đôi nhất, em là thiên hậu, anh là ảnh đế, hai ta xưng bá, đó là kim đồng ngọc nữ, trai tài gái sắc, có ai dám nói chữ không?”

Âu Nhiễm Phong càng nói càng quá đáng, không để ý đến sắc mặt sa sầm của Mẫn Nhu, đáng vẻ nghiên răng nghiên lợi.

“Tên đàn ông trước kia của em cùng với đám công tử giàu có kia cũng là cùng một loại người, đám người đó sống trong thế giới nhìn sự vật theo cách

của mình, giá trị của vật chất rất quan trọng, nhất là người mình muốn ở chung cả đời.”

“Mẫn Nhu và anh chúng ta mới cùng một loại người.”

Cuối cùng cũng nói đến trọng tâm!

Mẫn Nhu giễu cợt hừ lạnh, nhìn về trước không có tia âm áp: “Chúng ta khác nhau một trời một vực vĩnh viễn không cùng một loại người.”

“Không thử qua làm sao biết?”

Giọng nói tự tin của anh khiến cô khó chịu, hàm tiếu nói: “Lòng dạ của anh thay đổi, trong tay có muôn hoa, phiến lá không dính thân, còn tôi dù khát nước ba ngày cũng chỉ lấy một muôi.”

Nhìn thấy anh có ý phản bác, Mẫn Nhu liền ngăn cản.

“Đừng nói anh sẽ sửa, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, người trong giới nghệ sĩ bị anh vứt bỏ còn thiếu sao? Vụng trộm sẩy thai không biết mấy người, tôi không có vinh hạnh trở thành một trong đám phụ nữ đó.”

Mẫn Nhu nói những lời đó không để Âu Nhiễm Phong có chút mặt mũi, một câu lại một câu đều cay độc, sắc mặt từ trắng thành đen rồi xanh, thảng xe, Mẫn Nhu cả người ngã về trước, dây thắt an toàn kéo cô về chỗ cũ.

“Tới rồi.”

Mẫn Nhu không khách khí, cởi dây an toàn, kéo hành lý mở cửa xe bước ra.

“Suy nghĩ một chút, làm bạn gái anh.”

Âu Nhiễm Phong bất đắc dĩ nói, ngồi trong xe, nhìn theo bóng lưng Mẫn Nhu có chút giận, bàn tay dùng sức đập mạnh vào tay lái, tiếng kèn vang lên tận chân trời khiến Mẫn Nhu đang ngửa đầu ưỡn ngực cũng run lên.

Âu Nhiễm Phong sắc mặt đột biến khôi phục vẻ phong lưu, trong đôi mắt phượng lóe lên tia quỷ dị.

“Mẫn Nhu, em không phải là không có nơi để yêu sao?”

Mở đèn nhà trọ, mấy ngày không về căn phòng cũng phủ lớp bụi mỏng. Mẫn Nhu để túi xuống, không cởi giày, đi tới ban công, ba một tiếng, kéo rèm cửa, để ánh mặt trời chiếu vào.

“Chân Ni, giúp mình tìm công ty sửa nhà.” - Bình thân nhìn từng góc, mỗi món trong nhà. “Phải, đổi toàn bộ, giúp mình đổi thành phong cách Địa Trung Hải.”

Cúp điện thoại, Mẫn Nhu xoa xoa chân mày, mở mắt nhìn nhà trọ trong lòng quyết tâm.

Nếu đã kết thúc phải kết thúc cho hoàn toàn một chút!!

Cô cứ ngỡ mọi thứ đều kết thúc, sẽ không dính dáng gì đến Kỹ Mạch Hằng nữa, cho đến ngày thứ hai ở phòng họp công ty, mới phát hiện, chuyện không đơn giản như vậy.

“Kỹ Mạch Hằng muốn làm gì?”

Chân Ni nhìn đơn bồi thường từ tòa án gửi tới làm cho dựng cả tóc mai, một tay chống nạnh, một tay mạnh mẽ ném thư thông báo lên bàn.

Ông chủ Trương vẻ mặt nghiêm trọng, ngồi trên ghế, nghiên cứu kỹ từng nội dung, ở phía dưới có chữ ký của Kỹ Mạch Hằng, nặng nề thở dài: “Xem ra lần này, Kỹ thị thật sự ra tay.”

“Cái tên tiểu nhân này!! Nhất định phải sử dụng thủ đoạn hèn hạ này.” - Chân Ni tức giận đập bàn. “Mấy công ty khác cũng nói muốn để Mẫn Nhu làm người phát ngôn với cao không tới, vài chỗ khác cũng ra sức khước từ không chịu đáp ứng.”

Mẫn Nhu chỉ lẳng lặng nghe, nguyên nhân Chân Ni tức giận như thế không phải vì Kỹ Mạch Hằng gửi thông báo bồi thường, nghiêm trọng nhất chính là anh lén làm cho các công ty khác gây ra áp lực, phá hoại cơ hội hợp tác của cô và các công ty khác.

Có cần tuyệt tình như thế không? Vì đưa trẻ trong bụng Mẫn Tiệp không còn, nên muốn cô trả giá thật lớn sao?

“Phải rồi, Nhu, ba cô không phải là chủ tịch Mẫn thị sao? Chúng ta có thể xin ông ấy giúp cho một tay!”

Chân Ni chẳng những không vui, tâm trạng ngược lại nặng nề không ít, ngay cả ông chủ Trương cũng lắc đầu.

“Nếu Mẫn chủ tịch chịu giúp một tay thì đâu có những tình huống thế này xuất hiện?”

Mẫn Nhu chú ý tới hàm ý trong lời ông chủ Trương, cô lựa chọn chịu đựng, đúng là Mẫn Chí Hải khoan tay đứng nhìn đồng nghĩa với việc cổ vũ cho hành động phách lối của Kỹ Mạch Hằng, để cho anh không chút kiêng dè chặn đứng mọi hoạt động của cô ở thành phố A.

Chân Ni gấp đến độ xoay vòng, gãi tóc lảm bảm nói: “Lúc này nếu tìm thêm công ty khác hợp tác sợ rằng không kịp, thời hạn bồi thường còn có một tháng, mà quá trình kí kết hợp đồng đâu chỉ có một tháng.”

Chân Ni phân tích rất có lý, cũng rất tàn khốc, bọn họ phải bồi thường Kỹ thị xí nghiệp ba trăm ngàn nhân dân tệ, đây cũng không phải con số nhỏ.

“Mẫn Nhu, cô cũng biết, mình chỉ là làm ở công ty, những chuyện bồi thường này do hội đồng cấp trên định đoạt, tôi cũng không thể tự ý quyết định được.”

Mẫn Nhu biết ông chủ Trương có nỗi khổ, không thể cưỡng cầu, cười nhạt: “Tôi biết, vấn đề này là do cá nhân tôi, không liên quan công ty, tiền bồi thường tôi sẽ tự giải quyết.”

“Nhu.” - Chân Ni lo lắng kêu lên, nhận được đôi mắt an ủi của Mẫn Nhu.

“Chân Ni, chuyện này trong lòng mình tự có tính toán, cậu không cần lo.”

Ông chủ Trương ngẫm nghĩ nói, nhìn vẻ mặt cố tỏ ra dễ dàng của Mẫn Nhu đề nghị: “Nếu chúng ta bây giờ nguyện ý làm người phát ngôn của Kỷ thị trên thương trường, bọn họ còn có thể tố cáo sao?”

Loại suy nghĩ này cũng mệt mỏi, nhưng chuyện đó với Kỷ Mạch Hằng là không thể, lúc này anh muốn hủy hoại mọi thứ của cô, đâu dễ gì bỏ qua?

Cười khổ lắc đầu, trước ánh mắt thất vọng của Chân Ni và ông chủ Trương, tiếng chuông của Mẫn Nhu vang lên. Là điện thoại của Mẫn Chí Hải.

“Cha, có việc gì vậy?” - Mẫn Nhu lễ phép hỏi.

Bên đầu dây kia không biết nói gì, lông mày Mẫn Nhu nhíu lại càng chặt, nhưng vẫn không chế tâm trạng, bình tĩnh cúp máy.

“Nhu, sao thế? Ba cậu tìm à?” - Chân Ni không đợi được nữa thò người hỏi thăm.

Mẫn Nhu giơ giơ tay, kéo khóe miệng. “Ông ấy bảo mình cùng đi ăn trưa.”

Khi Mẫn Nhu xuất hiện ở nhà hàng Ý, nhìn trên bàn ăn của Mẫn Chí Hải còn có người khác mới hiểu, cái gì mà ăn cơm đều là mây trôi, hẹn khách mới là thật!

“Mới nhắc tới con, con đã tới.”

Mẫn Chí Hải nhìn về phía cổng thấy Mẫn Nhu đi vào, hai tay để trên bàn ra hiệu với cô. “Tới đây gặp chú Ngô.”

Có thể khiến cho Mẫn Chí Hải cười vui vẻ như thế thì không phải là nhân vật nhỏ, ít nhất sáng ngang thế lực của Mẫn thị.

Nghe tiếng Mẫn Chí Hải gọi, hai người cũng quay đầu nhìn cô, Mẫn Nhu mới nhìn rõ một già một trẻ, đúng là hai cha con.

Vị khách lớn tuổi cũng chín chắn như Mẫn Chí Hải, có vẻ phúc hậu, ưỡn một bụng bia, gương mặt tròn trịa nở nụ cười hài lòng với Mẫn Nhu, dùng đôi mắt sắc bén của người kinh doanh như đang đánh giá một món hàng, loại cảm giác này khiến Mẫn Nhu rùng mình, khó chịu khẽ nhăn nhó cơ thể.

Người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh ông, có dáng dấp tướng mạo trung bình, lông mày rậm ánh mắt nhìn Mẫn Nhu lễ phép gật đầu, xem ra là con trai được giáo dục rất tốt.

Nếu đoán không sai, sau hôm nay người đàn ông này sẽ là bạn trai cô.

Lời nói trong điện thoại của Mẫn Chí Hải không phải uy hiếp, không phải đề nghị mà là thông báo, để cô rút khỏi giới nghệ sĩ, tìm người chăm sóc cho cô vui vẻ mà gả đi.

Cho nên trước những hành động của Kỳ Mạch Hằng cũng không hề ngăn cản, kẻ làm nhạc phụ như ông muốn khiến cho đứa con gái không hiểu chuyện này nửa đường bỏ cuộc, tự động rút khỏi giới nghệ sĩ.

“Chào chú Ngô.”

Mẫn Nhu theo ý Mẫn Chí Hải, ngồi xuống đối diện người đàn ông, không quên lễ phép chào hỏi chú Ngô.

Chú Ngô tựa hồ rất hài lòng với Mẫn Nhu, mặt đầy nụ cười vỗ bả vai con trai, nói với Mẫn Chí Hải: “Hai người già chúng ta ngồi đây quấy rầy người trẻ tuổi, vậy đi lão Mẫn, chúng ta đi?”

Ý của chú Ngô Mẫn Chí Hải sao lại không hiểu, hai người nháy mắt, liền đứng dậy.

“Ba.”

Mẫn Chí Hải đặt tay lên vai Mẫn Nhu, nhìn con trai của chú Ngô đầy tín nhiệm: “Cha cùng chú Ngô có chuyện đi trước, con cùng con trai chú Ngô ăn đi.”

Chú Ngô cũng nghiêm túc dặn dò con mình: “Lát nữa nhớ đưa tiểu Nhu về biết chưa?”

“Dạ vâng thưa ba.”

Trên bàn ăn chỉ còn hai người, không khí lúng túng, Mẫn Nhu ưu nhã cười một tiếng, cầm ly uống một hớp.

Người đàn ông đối diện rất phong độ vì Mẫn Nhu mà chọn món, nhìn thấy Mẫn Nhu hơi nhàm chán liền tự giới thiệu mình: “Tôi tên là Ngô Dung.”

“Phốc.”

Mẫn Nhu ý thức bản thân thất lễ, vội vàng cầm lấy khăn tay lau đi thức uống bị cô phun ra, xin lỗi cười làm lạnh: “Thật ngại quá!”

Ngô Dung không thể nhận ra vừa kéo khóe miệng, tha thứ nói: “Không sao.”

Ai bảo phụ thân anh đặt tên nổi như thế, chẳng trách ai nghe cũng liền phì cười. Món ăn khai vị đẹp đi, bữa trưa bung lên, Mẫn Nhu nhìn món thịt bò bít tết khẩu vị liền mất hết, có trời mới biết cô ghét thịt bò này tới mức nào.

“Mẫn tiểu thư không thích sao?”

Trước ánh mắt ân cần của Ngô Dung, Mẫn Nhu lắc đầu, cầm con dao bên tay cúi đầu cắt thịt bò: “Không có, chỉ là không thấy đói.”

“Vây thì tốt.” - Anh thờ phào nhẹ nhõm, còn vẻ mặt thế nào thì Mẫn Nhu không có hứng quan sát.

Làm bộ ăn vài miếng, Mẫn Nhu hạ dao xuống, còn chưa kịp ngẩng lên liền thấy chiếc hộp màu xanh lam tinh xảo, phía trên có nhãn hiệu Tiffany.

“Mở ra đi, cũng không biết tiêu thư thích kiểu dáng thế nào, nên tôi cứ thế mà chọn.”

Bên trong hộp quà là sợi dây chuyền, rất chất lượng là hàng thượng đẳng giá ban đầu phải năm sáu vạn. Lòng mi Mẫn Nhu rũ xuống, có chút không vui, vị đại thiếu gia Ngô Dung này có ý gì?

“Có thích không? Nhãn hiệu trang sức này rất được các nữ minh tinh yêu thích.”

Một câu nói khiến bàn tay Mẫn Nhu cầm hộp quà liền cứng đờ, đặt sợi dây chuyền xuống để vào hộp đẩy trở lại trước mặt Ngô Dung.

“Thật xin lỗi, tôi không thể nhận.”

Trên mặt Ngô Dung có chút khó hiểu, lúng túng cười: “Kiểu này rất xấu sao? Nếu không, ăn xong chúng ta đi cửa hàng đổi kiểu khác.”

Mẫn Nhu nhìn dáng vẻ nhã nhặn của Ngô Dung liền nghĩ tới một từ - mặt người dạ thú. Đôi mắt khó nén nóng bỏng, loại ánh mắt này ở tiệc rượu có vô số, nay trong cuộc sống riêng tên đại thiếu gia lại dùng ánh mắt này nhìn cô.

Cho dù Ngô Dung không phải, cũng sẽ không kém ma quỷ, ở trước mặt trưởng bối còn biết che giấu, hiện tại chưa chính thức quen đã muốn làm càn với cô.

Cười xa cách, Mẫn Nhu cầm túi xách đứng dậy, không quan tâm đến vẻ mặt sa sầm của Ngô Dung: “Hôm nay, cứ vậy đi, tôi còn có việc xin phép đi trước.”

Vội vàng bỏ đi vừa đi đến cửa gặp đôi nam nữ là Kỷ Mạch Hằng và Mẫn Tiệp. gương mặt Kỷ Mạch Hằng lạnh tanh không hề có biểu hiện, hơn nữa đang nhìn ra sau lại có thể lạnh chết người.

Mẫn Tiệp vì hư thai nên dù trang điểm thế nào vẫn không thể giấu đi vẻ tiêu tụy, cô ta giữ lấy tay Kỷ Mạch Hằng, cử chỉ tao nhã, nhìn vẻ sùng sốt của Mẫn Nhu, cô ta nhìn ra phía sau rồi nhíu mày.

Không muốn để họ phát hiện, cho dù bị nhìn thấy, cô cũng không muốn nói trắng ra, nếu đã nói muốn quên thì tốt nhất đừng dây dưa nữa. Cụp mắt xuống đi nhanh qua hai người, ra khỏi nhà hàng.

Hai người họ yêu sâu đậm như thế, chỉ có cô không hiểu cứ cố chấp. Lừa mình dối người thật lâu, đánh mất cả tự tôn, quay lại cầu xin Kỷ Mạch Hằng, nhưng anh chỉ gương mặt nhìn, còn cô khăng khăng suốt ba năm.

Hoặc phụ thân không sai, có yêu rồi, đau cũng đã trải qua, vết thương lòng chưa kịp cũ đi, thì tìm người gả đi là quyết định sáng suốt.

Những lời của Âu Nhiễm Phong lại hiện lên trong đầu, kết hợp với tình cảnh vừa nãy của Ngô Dung, vẻ mặt Mẫn Nhu như đưa đám, đám đàn ông đưa qua tới cầu thân ở nhà đều cùng một loại người không phải sao?

Tự cho là đúng? Cùng nữ nghệ sĩ quan hệ mập mờ không rõ? Tiêu tiền như nước? Không phải vậy, thật ra cũng có ngoại lệ.

Mẫn Nhu phủ nhận những từ ngữ này là chứng cứ dành cho một người đàn ông, với cô mà nói thì cũng không quen cũng không lạ là Lục Thiếu Phàm.

Cô không hiểu sao mình lại nghĩ đến anh, đột nhiên bóng người cao nhã tuần tú chiếm cứ tầm mắt cô.

Là ảo giác sao?

Đi dọc theo đường, Mẫn Nhu muốn xua đi cảm giác mệt mỏi của thị giác, chẳng qua khi bước tới bóng người cao ráo vẫn không biến mất.

“Lục Thiếu Phàm.”

Cô không xác định nhẹ giọng kêu, người ở xa như nghe thấy xoay người, đập vào mắt Mẫn Nhu là gương mặt ung dung thanh tao lịch sự, cười yếu ớt tựa như gió thổi qua, cứ thế không làm gì cả, tự nhiên đứng bên cạnh chiếc xe thể thao ven đường.

Đôi mắt với Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu vẫn cảm thấy bối rối, giữa hai người họ, cô biểu lộ quá nhiều sự yếu ớt, mỗi lần khó chịu đều bị anh nhìn thấy, lại còn được anh đưa tay giúp đỡ nên lúc này gặp mặt lại không được tự nhiên.

“Hi.”

Mẫn Nhu từ từ bước tới xe thể thao của Lục Thiếu Phàm, cố nặn ra nụ cười, hành động chào hỏi cứng nhắc.

“Cô dùng cơm ở đây sao?”

Lục Thiếu Phàm thấy ánh mắt Mẫn Nhu hơi cổ quái, nhưng vẫn ôn hòa hỏi, giọng nói khiến cho Mẫn Nhu nhẹ nhõm và vui vẻ hơn.

Gật đầu một cái, Mẫn Nhu thấy ánh mắt Lục Thiếu Phàm nhìn qua cô, rồi nhìn về sau lưng, đôi mắt đen nhánh thuần khiết, trong đó phản xạ hai bóng người nhỏ nhắn mềm mại.

Mẫn Nhu tò mò nghiêng đầu, liền thấy một người con gái ăn mặc rất hiện đại từ quán cà phê bước ra, nhìn Lục Thiếu Phàm đang đứng bên lề đường, gương mặt liền nở nụ cười, tiếng giày cao gót vang dội đi tới.

“Lục thiếu, không ngại cho tôi nhờ xe chứ? Tài xế của tôi tạm thời có chuyện, không tới kịp.”

Đôi mắt với lời thỉnh cầu đưa tình của phụ nữ làm đàn ông rất khó cự tuyệt, thứ nhất là thể hiện phong độ đàn ông, thứ hai chiếm được hảo cảm của người đẹp. Lục Thiếu Phàm từ xưa tới nay có tác phong nhanh nhẹn của đại thiếu gia,

tự nhiên sẽ không cự tuyệt, chẳng qua là, sự giúp đỡ của anh có hơi khác mọi người.

Khi anh đem tay khoác lên vai Mẫn Nhu thì vẻ mặt của hai cô gái liền biến sắc, Mẫn Nhu hơi giật mình, đôi mắt mở to khó hiểu; vị tiểu thư kia sắc mặt cũng sa sầm, trên gương mặt kiêu diễm vẫn nở nụ cười rạng rỡ, rất giống băng giá tháng mười hai.

“Dĩ nhiên không ngại, đúng lúc, tôi cũng cùng Nhu Nhu đi đến ngã tư mua đồ, Tạ tiểu thư nếu nhờ xe, chúng tôi sẽ đưa cô về công ty.”

Nói xong, Lục Thiếu Phàm còn sợ thân mật chưa đủ liền ôm sát lấy Mẫn Nhu vào lòng, nhẹ giọng nói: “Không phải nói cùng nhau ăn cơm tối sao, sao lại một mình chạy tới đây? Anh chỉ cùng Tạ tiểu thư bàn công chuyện, cũng không phải hẹn hò, lo lắng gì chứ? Cô nói xem, Tạ tiểu thư?”

Lục Thiếu Phàm hơi chuyển mắt, dùng nụ cười ôn hòa ánh mắt mỉm cười nhìn Tạ tiểu thư, giống như chờ cô ta chứng minh.

Khóe mắt Tạ tiểu thư giật giật, hàm răng cắn lộn cộp, nhưng vẫn lịch sự giữ lễ gật đầu, nhìn vẻ mặt mờ mịt của Mẫn Nhu nói: “Tiểu thư đây là bạn gái của Lục Thiếu sao, nếu sớm biết Lục Thiếu có người yêu xinh đẹp như thế, tôi cũng sẽ không đi ăn bữa cơm nhàm chán này.”

Lời tuy đùa giỡn, nhưng Mẫn Nhu nhìn ra từ ánh mắt của cô ta toát ra địch ý, cũng hiểu thái độ khác thường của Lục Thiếu Phàm. Sợ rằng, vị tiểu thư này cùng Lục Thiếu Phàm lúc này ở quán cà phê hẹn hò, giống cô và Ngô Dung. Về kết quả, có lẽ cũng như vậy nếu không Lục Thiếu Phàm cũng không coi cô như cái bia.

Lục Thiếu Phàm đã giúp cô, cô cũng sẽ không ném đá xuống giếng.

Khi Mẫn Nhu cười tủm tỉm kéo tay Lục Thiếu Phàm thì gương mặt của Tạ tiểu thư liền biến hóa, nhưng cố kiềm không bộc lộ.

“Thiếu Phàm, cha em hỏi anh khi nào thì tới nhà em, gần đây ông rất muốn gặp anh, nói ván cờ lần trước vẫn còn để nguyên, chờ anh tới đánh tiếp.”

Lục Thiếu Phàm dùng ánh mắt cung chiêu ôn nhu nhìn Mẫn Nhu, đầu ngón tay thon dài bóp nhẹ chóp mũi Mẫn Nhu, nếu không có người bên cạnh làm đủ vẻ thân thiết: “Em xem lúc nào thì thích hợp, nếu không thì tối nay đi.”

Tạ tiểu thư không chịu nổi khi nhìn hai người thân thiết, chen miệng hỏi: “Lục thiếu, vị tiểu thư này là thiên kim nhà ai? Sao trong bữa tiệc vẫn chưa gặp mặt lần nào?”

Mẫn Nhu cười tươi, đáy lòng khinh bỉ vị Tạ tiểu thư này, muốn cho cô ta thất bại một lần. Nếu như cô là con gái của nhà bình thường, chắc chắn Lục Thiếu Phàm sẽ bị đám tiểu thư của xã hội thượng lưu này cười nhạo.

Nhưng cũng may, cô có người cha lợi hại đứng phía sau chống lưng, trong đầu ánh sáng chớp lóe, Mẫn Nhu cười rục rịch, có lẽ vở kịch này không chỉ cần

một Lục Thiếu Phàm diễn. Đám thiếu gia kia nếu biết Lục Thiếu Phàm và cô ở bên nhau, suy đoán quan hệ của hai người từ đó sẽ không quấy rầy cô nữa?

Nghĩ tới, Mẫn Nhu tự hào hát cảm, vẻ mặt cao ngạo chờ xem kịch vui đáp trả câu hỏi của Tạ tiểu thư: “Cha tôi là chủ tịch Mẫn thị Mẫn Chí Hải, Tạ tiểu thư, nếu có rảnh tôi và Lục Thiếu Phàm sẽ tới gặp bác Tạ.”

Tạ tiểu thư miễn cưỡng kéo khóe miệng, nhìn thần sắc của Mẫn Nhu nhưng vẫn duy trì dáng vẻ ưu nhã của danh gia khuê tú: “Vậy tôi sẽ ở nhà chờ hai người.”

Lục Thiếu Phàm không nói thêm câu nào, khóe mắt khẽ mỉm cười, khóe miệng cong lên ưu nhã cao quý, sạch sẽ tựa như cam tuyết.

Lục Thiếu Phàm đồng tình để cho Tạ tiểu thư xấu hổ, bữa cơm hôm nay là do mẹ của cô ta và Lục Thiếu Phàm tác hợp, trước đó Lục Thiếu Phàm chưa từng gặp cô ta.

Tạ tiểu thư đối với người đàn ông tuần tú này rất hài lòng, cô cho rằng anh cũng giống cô, không nghĩ tới vừa quay người lại xuất hiện một cô bạn gái, đây chẳng phải là cố ý đánh vào tay cô sao?!

“Tạ tiểu thư tôi và Lục Thiếu Phàm phải đi, để chúng tôi đưa cô đi.”

Mẫn Nhu giống như nữ chủ nhân, nhiệt tình mở cửa xe thể thao, nói với Tạ tiểu thư, hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt khó coi của Tạ tiểu thư và dáng vẻ của Lục Thiếu Phàm cười như không cười.

Tạ tiểu thư nắm chặt điện thoại trong tay, khách sáo từ chối Mẫn Nhu: “A, tôi chợt nhớ mình còn có việc ở gần đây, hai người đi trước đi, tôi lát nữa tự về cũng được.”

“Như vậy sao?”

Mẫn Nhu thất vọng, môi đỏ mọng hơi kéo dài, nhìn Lục Thiếu Phàm, người đằng sau liền kéo hai vai cô, ôn nhu nói: “Tạ tiểu thư có chuyện quan trọng muốn làm, làm sao có thể vì ý tốt của em mà làm trễ công việc, nếu muốn cùng Tạ tiểu thư về lần sau sẽ có cơ hội.”

Tạ tiểu thư luôn miệng phụ họa, đáy lòng đau khổ không nguôi, cô giành con rùa vàng của tôi, tôi còn có thể bình tâm hòa nhã nói chuyện trời đất với cô thì tôi đúng là Ninja rùa!

Nhìn theo dáng vẻ vội vàng của Tạ tiểu thư, Mẫn Nhu thở phào: “Xong rồi!”

Một mùi hương bạc hà đập vào mũi, khiến cô nhận ra khoảng cách gần gũi giữa hai người liền xê dịch hai bước, Mẫn Nhu từ từ thả lỏng cơ thể.

“Xem như công đức viên mãn, tôi đi trước đây!”

Mẫn Nhu phát tay với Lục Thiếu Phàm, sau đó lợi xuống đường đón xe, nhưng lại bị một bàn tay trắng chộp lấy cổ tay, cảm giác ấm áp khiến lòng cô tê dại, chưa kịp phản ứng thì người đã đứng đối diện Lục Thiếu Phàm.

“Đi ăn trưa với tôi.”

Anh phá lệ ăn nói thoải mái, một chút kính ngữ cũng không có trong câu mời khách ăn cơm của anh, nhưng khi anh cười nói yêu cầu với cô Mẫn Nhu không cảm thấy yêu cầu của anh rất đường đột.

Có lẽ với một người đàn ông như Lục Thiếu Phàm, cho dù không phải ra lệnh cũng như chuyện phải làm, khiến người ta không thể nào cự tuyệt.

Chưa đợi cô suy nghĩ trả lời thì người đã ở trong xe Lục Thiếu Phàm.

“Tại sao?”

Mẫn Nhu hỏi không đầu không đuôi, cau mày nghiêng mặt sang bên, nhìn người đàn ông tuấn tú nghiêm túc lái xe, giờ phút này gương mặt anh đầy góc cạnh không còn vẻ hiền hòa tự nhiên như trước.

Câu này có rất nhiều ý nghĩa, nếu anh không thích sao lại cùng cô nàng nhà giàu đó, tại sao còn đồng ý ra ngoài hẹn hò? Tại sao anh lại mời cô ăn cơm? Tại sao họ lại gặp nhau nhiều lần như vậy?

Mẫn Nhu hỏi khiến Lục Thiếu Phàm hé miệng cười, từng đường cong đẹp đẽ hiện ra trên mặt anh tạo nên sức hút, đầu ngón tay mượt mà nhẹ nhàng nhấn xuống nút nghe nhạc.

Tiếng nhạc du dương vang lên trong xe, khiến cho hai người ít nhiều cũng nên xa cách nhưng cũng trở nên tự nhiên nhẹ nhõm hơn.

Đèn xanh đèn đỏ thay đổi, Lục Thiếu Phàm dừng xe, nhìn vào đôi mắt tò mò xinh đẹp của Mẫn Nhu.

“Có lúc tôi cảm thấy cô không phải hiền lành.”

Đôi với ý trong lời nói Lục Thiếu Phàm cô không giải thích được, liền hỏi: “Có ý gì?”

“Chiếc xe thể thao này chỉ có hai chỗ ngồi, nếu Tạ tiểu thư đồng ý đi cùng, thì cô muốn để cô ấy ngồi ở đâu? Đầu xe, đuôi xe hay là mui xe?”

Đổi mặt với đôi mắt đen ranh mãnh của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu chột dạ đôi môi đỏ mọng héch lên, né tránh đôi mắt chế nhạo của anh.

“Cô ấy cũng không phải không ngồi mà!”

Anh cũng không phải cần cái đuôi cô mãi không buông. Không nhờ cô đùa giỡn nhỏ mọn như thế, thì muốn thoát khỏi vị Tạ tiểu thư thanh cao tốn không ít sức lực, đây không phải là kết quả anh muốn sao.

Xe dừng lại bên ngoài một nhà hàng, nhưng Mẫn Nhu không có ý xuống xe.

“Cô không thích đồ ăn Trung Quốc sao?”

Mẫn Nhu lắc đầu nhẹ, cười nhạt: “Không phải, nhất thời tôi nhớ tới quán ăn trước kia mình hay đi, có chút hoài niệm lại thức ăn của ông chủ nơi đó.”

Lục Thiếu Phàm suy nghĩ sâu xa, mím môi, lông mi dài nhướng lên, ngón tay dài nhân nút xe lại chạy tiếp.

“Không phải là ăn cơm sao? Tại sao lại đi tiếp.”

Mẫn Nhu nghi ngờ không hiểu gì cả, qua kính chiếu hậu có thể thấy được đôi mắt anh, một Lục Thiếu Phàm ôn nhã như gió mùa xuân ấm áp. Đạp ga, xe thể thao lại chạy như bay trên đường.

Chiếc xe Lamborghini bị ép dừng lại trước một con ngõ nhỏ, không thể đi vào tiếp. Nơi này là khu phố cổ cách không xa nội thành, kiến trúc được duy trì hơn mười hai năm nay rất mộc mạc, không có nhiều trung tâm siêu thị hiện đại.

Khi hai người bước xuống xe thì hấp dẫn ánh mắt của không ít người, có mấy người dừng lại len lén nhìn họ.

“Là đây sao?”

Lục Thiếu Phàm tiện tay đóng cửa xe, ánh mắt sáng đảo qua khu phố cổ, trong giọng nói có hoài nghi. Cũng khó trách Lục Thiếu Phàm cho rằng họ đến nhầm nơi, với thân phận địa vị của Mẫn Nhu sẽ không thể biết những nơi thế này.

Mẫn Nhu không quan tâm tới Lục Thiếu Phàm, neho neho mắt nhìn chằm chằm dãy nhà trọ san sát, nụ cười trên môi càng sâu. Lục Thiếu Phàm quay đầu nhìn thì thấy gương mặt tươi cười hồn nhiên tựa đứa trẻ của cô, trong lòng dù không hiểu nhưng cũng tốt lên.

“Đi thôi, tôi dẫn anh đi ăn cơm.”

Mẫn Nhu cười một cái, xoay tròn, chiếc váy dài theo phong cách Bohemian tung bay từng lớp hoa văn chiếu rọi nụ cười của cô, vừa khiến người khác say mê lại xinh đẹp.

Cô sung sướng đi về phía trước, nghiêng đầu nhìn Lục Thiếu Phàm vẫn đứng tại chỗ liền vẫy tay thúc giục: “Mau lên, hai giờ nữa, quán sẽ đóng cửa.”

Lục Thiếu Phàm nhìn dáng vẻ phấn chấn vui vẻ của Mẫn Nhu, nổi nghi hoặc trong lòng càng không ngừng mở rộng, nhưng gương mặt lại bình thản, gương mặt tuấn tú nở nụ cười mông lung, nhắc chân, đi theo cô vào sâu trong ngõ.

“A? Cửa mở.” - Mẫn Nhu đi vòng vòng quẹo bảy tám ngã liền vào một quán ăn trong hẻm, tính gõ cửa, vừa chạm tay vào cửa liền bật ra.

Lục Thiếu Phàm chạy tới sau lưng, hai lông mày nhẹ chau lại, qua khe cửa có thể thấy bên trong: “Vào đi, có thể bà chủ ở trong phòng.”

“Ừ.”

Một phụ nữ trung niên đang ngồi rải đậu nhìn thấy cặp nam nữ đứng trước cửa liền ngơ ngẩn, nơi này không phải quán ăn ở trung tâm thành phố, đa số

khách ở đây đều là khách quen, chưa từng nhìn thấy vị khách nào có diện mạo xinh đẹp như thế.

Nhất là Lục Thiếu Phàm mặc bộ đồ tây đen, dáng cao thẳng đứng đó, bà chủ cảm thấy khí chất quý tộc chèn ép bên trong phổi khiến bà khó thở.

Mẫn Nhu buồn cười nhìn vẻ mặt thần thờ của bà chủ khi quan sát Lục Thiếu Phàm, lại ngẩng đầu nhìn dáng vẻ vô tội của Lục Thiếu Phàm không biết khí chất kinh người của mình, ho khan vài tiếng, bước lên chắn ngang tầm mắt bà chủ.

“Bà chủ, chúng tôi đến dùng cơm.”

Bà chủ không nhìn được Lục Thiếu Phàm, đôi mắt liền sáng sủa, nghe Mẫn Nhu nói liền “Ân” một tiếng, đem đậu tương để sang bên, tay lau sạch sẽ dẫn hai người lên lầu.

Chẳng qua, dọc theo đường đi, trừ những vị khách nhiệt tình, thì ánh mắt mờ ám của bà chủ chưa từng rời khỏi Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm, giống như muốn trói hai người vào một chỗ.

“Bà chủ à, hình như trước mặt không có lầu.”

Mẫn Nhu cảm thấy hơi ngượng, thì sau lưng nghe giọng nam réo rất vang lên, lúc đó mới nhận ra bà chủ nhìn hai người họ ngây ngốc, bàn chân nhấc lên giống như đi cầu thang.

“Xì.”

Cô bật cười nhẹ, khi quay đầu lại thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lục Thiếu Phàm, bà chủ nét mặt già nua bị làm cho bối rối, không nhìn được ngửa mặt lên trời cười to.

Lục Thiếu Phàm thật phúc hắc, thà đắc tội tiểu nhân cũng đừng đắc tội Lục Thiếu Phàm! Đây là lần thứ bảy gặp mặt Lục Thiếu Phàm của Mẫn Nhu đã cho ra kinh nghiệm quý báu, đây cũng là phương châm tuyệt đối cả đời sau này của cô.

Quán ăn trang hoàng đơn giản, không sạch sẽ mấy, bà chủ đưa hai người tới chiếc bàn dựa vào ban công có thực đơn.

“Một đĩa cơm rang dương châu.” - Mẫn Nhu không hề xem thực đơn liền gọi bữa trưa, đây thực đơn tới trước mặt Lục Thiếu Phàm muốn giới thiệu vài món ăn cho anh, nhưng lại nhìn thấy nếp uồn mê hồn giữa lông mày của anh.

Một ý nghĩ vọt lên trong đầu, Mẫn Nhu nuốt mấy lời tính nói xuống, không đưa thực đơn cho Lục Thiếu Phàm, ngược lại cầm bút ghi vài món ăn đưa cho bà chủ.

Nhìn bà chủ đi xuống lầu, Mẫn Nhu mới quay đầu nhìn Lục Thiếu Phàm, như tên trộm thấp giọng nói: “Lục Thiếu Phàm, anh mắc bệnh sạch sẽ sao?”

Trên gương mặt Lục Thiếu Phàm thoáng lúng túng vội chuyển đề tài: “Cô thường xuyên đến đây sao? Nhưng bà chủ hình như không nhận ra cô.”

Mẫn Nhu đưa tay cầm ly trà thủy tinh, rót một chén nước, đẩy tới trước mặt Lục Thiếu Phàm, mặc dù cũng đoán anh sẽ không uống nhưng đây là phép lịch sự.

“Cũng không phải thường xuyên... nói ra, nếu là hai mươi năm trước đây thì rất thường.”

Lục Thiếu Phàm nhìn Mẫn Nhu nói như không có chuyện gì khế kinh ngạc, nhìn chung quanh căn phòng nơi này bày biện cũ kĩ, vài năm chứ không ít nhưng không nghĩ tới đã hai mươi năm, hoặc hơn cả thế.

Qua ánh nhìn của Mẫn Nhu khi quan sát căn phòng, Lục Thiếu Phàm có thể nhận thấy nơi này với Mẫn Nhu chắc chắn rất đặc biệt, nếu không, đối với những nơi trong quá khứ, cô lại nhớ rất chính xác vị trí của quán ăn này.

Lúc anh đi theo cô vào ngõ hẻm, nhìn dáng vẻ thành thực đó, đoán chừng nếu bịt mắt cũng có thể tìm ra đường.

Lúc Lục Thiếu Phàm trở nên trầm tư thì mùi thức ăn thơm lừng thoang thoảng trong lầu hai tiếp đó là tiếng bà chủ.

“Tôi đi giúp bà ấy.”

Mẫn Nhu đem cơm chiên nhấc lên bỏ vào miệng. Lục Thiếu Phàm vẫn ngồi mãi đó, chiếc đũa và chén cơm vẫn chưa từng nhúc nhích, từ trong đôi mắt có thể thấy sự bài xích.

Mẫn Nhu nhìn theo ánh mắt anh nghiên cứu thức ăn trên bàn, trứng chiên với cà chua phủ ít tiêu đen, bên cạnh có ớt xanh băm xào với thịt nạc rất ít, còn lại là mỡ, nữ sinh không thích ăn thịt mỡ còn có thể hiểu, sao Lục Thiếu Phàm lại không thích.

Qua mấy lần gặp Lục Thiếu Phàm, anh lúc nào cũng ăn mặc khiến ta cảm thấy rất sạch sẽ và thoải mái, hành động cao nhã không nhiễm bất cứ vị trần thế, người đàn ông như vậy cô nên sớm nhận ra anh thích sạch sẽ!

Nghĩ thế mới phát hiện vẻ mặt lúng túng của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu cũng không hăng hái ăn nữa, ngại ngừng múc vài muỗng cơm, để vào miệng mất hết cả mùi vị.

“Tôi ăn no rồi, chúng ta đi thôi.”

Dù còn muốn ăn, để đối mặt với Lục Thiếu Phàm thế này khẩu vị cũng chẳng còn, Mẫn Nhu để muỗng xuống, đứng lên nhìn anh cười, tính đi tính tiền lại bị anh kéo lại.

Là lần thứ hai hôm nay anh kéo tay cô, hai má vẫn còn đỏ ửng, dù sao hai người cũng không thân.

“Xin lỗi.”

Giọng nói anh đầy vẻ áy náy, Mẫn Nhu cũng hiểu anh không phải cố ý, liền thông cảm lắc đầu: “Không sao, là do tôi vô ý.”

Dù nói thế nhưng trong lòng Mẫn Nhu vẫn cảm thấy là lạ, ít nhất đối diện với vẻ lúng túng của Lục Thiếu Phàm, không biết nên xử lý ra sao, không khí xung quanh liền cứng ngắc.

Đi ra khỏi ngõ, Lục Thiếu Phàm thay cô mở cửa xe, nhưng Mẫn Nhu không ngồi lên.

“Tôi còn có việc ở đây, anh về trước đi.”

Trong mắt Lục Thiếu Phàm rung lên gợn sóng, chân mày hơi nhíu lại, nhìn ánh mắt Mẫn Nhu có vẻ là lạ.

“Đừng hiểu lầm, tôi thật sự có việc, cũng phải tối hoặc sáng mai mới rời khỏi đây.”

Mẫn Nhu giải thích không hề phát hiện vẻ khác thường của Lục Thiếu Phàm, trước khi anh không vui liền vội vàng phân bua, sợ anh giận tái mặt sau đó leo lên xe nghênh ngang bỏ đi.

“Vậy tôi đi với cô.”

Ánh mắt nghiêm túc của Lục Thiếu Phàm khiến cô hiểu anh không nói đùa, sững sốt mấy giây rồi liền mỉm cười.

“Được.”

Lục Thiếu Phàm đi cùng với Mẫn Nhu vào một căn hộ cũ kỹ, sàn nhà mọc đầy rêu xanh, trong sân toàn cỏ dại. Cầu thang cây từ bùn đất, phủ một lớp bụi, bị đáy giày ấn xuống để lại dấu giày, Lục Thiếu Phàm đi một bước trong lòng hoang mang, dù rất thích sạch sẽ nhưng cũng không có chùn bước như lúc này.

Nhìn theo bóng lưng tinh tế, anh không cách nào dừng bước, theo bản năng muốn cùng cô đi tới nơi không biết, gương mặt tuấn tú hơi thất thần. Đối với cô, anh luôn vượt qua giới hạn tôn trọng phong độ dành cho phụ nữ.

Mẫn Nhu dừng lại nơi lầu bốn, từ trong túi lấy ra chiếc chìa khóa cũ, kéo cửa sắt, tra vào ổ.

“Vào đi, có hơi bẩn, anh đợi một lát, tôi kiếm cho anh cái ghế.”

Mẫn Nhu như chủ nhân về nhà, đặt túi xách trên chiếc ghế sofa trắng, đi vào trong, bắt đầu bận rộn.

Lục Thiếu Phàm nhếch miệng cười mỉm: “Không sao, cô cứ làm việc đi, không cần quan tâm đến tôi.”

Căn phòng những năm 70 có chút cũ kỹ suy tàn, nhưng vật dụng bày biện chỉnh tề, trên đó phủ lớp bụi mỏng, không khó nhận ra có người thường xuyên quét dọn.

Một luồng gió thổi qua, trên ban công là tiếng chuông gió chơi đùa, xôn xao dễ nghe, Lục Thiếu Phạm nhàn tản đi tới bên ban công, nhìn xuống hoang cảnh bên trong sân, nơi này nhiều năm không có người ở.

“Đã hai mươi năm rồi nên hơi cũ, anh ngồi tạm đi.”

Sau lưng truyền tới giọng nói lúng túng của Mẫn Nhu, Lục Thiếu Phạm xoay người, đập vào mắt là dáng vẻ bình thản.

Mẫn Nhu thay bộ quần áo hạng sang trên người thành chiếc áo thun đơn giản, quần jean màu tối, mái tóc búi buộc lại thành đuôi ngựa, ngời tay cầm ghế, tay còn lại cầm thùng nước.

Lục Thiếu Phạm nhìn Mẫn Nhu, trong lòng có một cảm xúc khó tả dần dần lan tỏa. Một thiên kim tiểu thư không phải cao cao tại thượng được nuông chiều từ bé sao? Nhưng người con gái này lại cho thấy, bỏ đi ánh hào quang cùng danh hiệu thiên kim, Mẫn Nhu cô chỉ là người bình thường.

Đôi mắt đen gọn sáng khê nheo lại, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng sâu thẳm, gương mặt tuấn tú thoát trần hiện lên sự nghi hoặc, thế nhưng không hề bất an dần dần thay đổi.

Trên ban công, ánh nắng nghiêng vào phòng chiếu vào gương mặt sáng rực bình thản xinh đẹp của cô. Lúc đó anh nhận ra, với Mẫn Nhu, anh chỉ nhìn thấy vẻ hào quang chói lọi bên ngoài, vài lần yếu đuối nhưng một Mẫn Nhu chân thật, anh lại không thể nhìn thấu.

Mẫn Nhu thấy Lục Thiếu Phạm đứng bất động, cũng không nói gì, để ghế xuống, cầm lấy thùng nước đi vào nhà vệ sinh. Tiếng nước ào ào phá vỡ sự im lặng sau giữa trưa, Mẫn Nhu dùng thùng nước hứng, vắt khô khăn lau, chà rửa từng góc bụi bặm nhà vệ sinh.

Nơi cửa toilet chẳng biết từ khi nào, một bóng người cao ráo, Lục Thiếu Phạm im lặng nhìn dáng vẻ cần cù lao động của Mẫn Nhu, ánh mắt nhu hòa nhìn bàn tay trắng nhỏ nhắn cầm khăn lau.

Đôi bàn tay ngọc xinh xắn từng cầm những ly rượu đắt giá, nhưng lúc này cô coi bỏ bộ lễ phục hoa lệ trở thành người con gái bình thường, quét dọn căn phòng mình ở.

Lục Thiếu Phạm chợt cảm thấy thật uổng phí, Mẫn Nhu lúc không thật này lại mê người. Mãi đến khi Mẫn Nhu lau xong đi ngang qua, anh mới từ từ tỉnh lại, nhìn theo bóng dáng thướt tha của cô, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp sung sướng.

“Người này là mẹ cô sao?”

Mẫn Nhu nghe tiếng liền dừng lại, vừa ngẩng đầu liền thấy Lục Thiếu Phạm đứng bên cây đàn cầm ảnh chụp ánh mắt nhìn tâm hình, nhưng lời nói là với cô.

“Phải.” - Nhắc tới mẹ, trên gương mặt mệt mỏi của Mẫn Nhu liền khôi phục sự tỉnh táo, hai tay chống lên chuôi cây lau nhà, nụ cười hạnh phúc.

“Rất giống phải không? Khi còn bé các bác láng giềng nói tôi và mẹ như từ một khuôn khắc ra.”

Lục Thiếu Phạm nhướng mày, quay đầu nhìn Mẫn Nhu đang rất vui vẻ, ánh mắt anh hơi gọn sóng, đôi môi màu tường vi khẽ cong: “Cô không dịu dàng như mẹ mình.”

Tưởng sẽ là khen ai ngờ biến thành chê, khiến nụ cười Mẫn Nhu cứng đờ, ngượng ngùng vuột vuột: “Cái này cũng bị anh nhìn ra.”

Nơi đáy mắt của Lục Thiếu Phạm ý cười đậm như muốn tràn ra, vẻ ranh mãnh biến mất giữa hàng lông mày: “Nhưng, cô khả ái hơn so với mẹ.”

“Ách?”

Không quan tâm đến ánh mắt sừng sốt của Mẫn Nhu, Lục Thiếu Phạm đặt hình xuống, quan sát những món đồ còn lại, thỉnh thoảng hỏi thăm, Mẫn Nhu cũng vui vẻ trả lời.

Hôm nay thật lạ, vì có Lục Thiếu Phạm làm bạn, cô quét dọn căn phòng không hề thấy mệt. Lát sau khi đã dọn xong, chuẩn bị thay quần áo thì Lục Thiếu Phạm ngồi xuống chiếc đàn dương cầm cũ.

Đó là nhạc cụ mẹ cô lúc sinh thời thích nhất, cũng là nhạc cụ duy nhất có trong nhà.

“Đàn dương cầm này có thể đánh không?”

Dù sao cũng 20 năm rồi, nơi này đều đã cũ, nói tồi tàn cũng không sai.

Lục Thiếu Phạm ngẩng đầu, gương mặt thanh nhã cởi bỏ vẻ thích ý, áo tây trang khoác lên ghế, chiếc sơ mi trắng càng làm nổi bật làn da màu trắng sáng của anh. Ông tay áo sơ mi bị cuộn lên tận khuỷu tay, mỗi một lớp đều chỉnh tề, giống như tính cách anh, hoàn mỹ không tì vết.

“Thử một chút thì biết.”

Anh kéo chiếc ghế vừa rồi Mẫn Nhu đã để sẵn, đặt kế bên chiếc ghế dựa.

Mẫn Nhu vui vẻ xoa cằm, ngồi xuống cạnh anh, một mùi hương bạc hà lại ngập đầy trong hơi thở của cô, cô thích mùi vị này, nó khiến an lòng có thể quên đi mọi phiền não.

“Thử đặt tay lên xem.”

Giọng nói nam tính như câu chú ngữ đầu độc khiến mười ngón tay cô nghe thay để lên phím đàn đen trắng.

“Hình như không được.”

Cô chán nản hạ vai, đề phím đàn nhưng không hề phát ra âm thanh. Lục Thiếu Phạm cười nhạt, đứng dậy, đi ra sau, Mẫn Nhu không hiểu nhìn chăm chú con người đang thành thực sửa đàn.

Ngay cả đàn cũng biết sửa, nhất định kỹ thuật đánh cũng rất cao, người đàn ông này chẳng lẽ là thần vạn năng?

“Có thể có tiếng rồi, thử lại đi.”

Lúc Mẫn Nhu vẫn còn đang cảm thán tạo hóa bất công thì Lục Thiếu Phàm đã đứng dậy, ngón tay hơi bản, trên gương mặt tuấn tú đầy vẻ tự tin, nụ cười yếu ớt.

Mẫn Nhu duỗi ngón tay, đè xuống phím đàn, từng âm thanh trong trẻo vang lên khắp phòng.

Lục Thiếu Phàm không ngồi xuống ngay, chỉ đứng bên, nhìn dáng vẻ hoạt bát hưng phấn của cô, ánh mặt trời xuyên qua ban công chiếu vào bên má cô, có thể nhìn thấy hàng tóc mai đen bên trán, tựa như trên tờ giấy trắng đang vẽ nên từng nét bút thủy mặc, lông mi dài run lên, che không được ánh sáng trong mắt.

Cô đàn cũng không tốt, một bài hát đổ vào thật nhiều âm tiết. Anh không tự chủ đi vòng sau cô, ma xui quỷ khiến cúi người, ánh tay dài mở ra, ôm cô vào lòng, như có như không chạm vào, cô vẫn chìm đắm trong bản nhạc, không hề phát hiện sự khác lạ.

Ngón tay thon dài khô ráp ảm áp đặt lên mười ngón tay trắng như sứ của cô, Mẫn Nhu mới thức tỉnh, cơ thể không được tự nhiên, bên tai lại nghe thấy âm thanh réo rắt của anh: “Nghiêm túc một chút.”

Hơi thở đều phả vào mặt cô, cảm giác ái muội khiến sắc mặt cô đỏ ửng, là do cô suy nghĩ quá nhiều, anh chỉ đơn thuần hướng dẫn cô đánh đàn.

Điều hòa nổi phức tạp trong lòng, Mẫn Nhu làm theo bàn tay anh, ấn phím đàn, từng âm thanh lưu loát dễ nghe quanh quẩn trong phòng, giống như tâm trạng cô rất vui vẻ và nhẹ nhõm.

Cô chỉ là tay mơ nhưng cũng có thể tạo ra nhạc khúc cảm động thể chứng tỏ bản thân Lục Thiếu Phàm có năng lực.

Trong điện quang hỏa thạch, cô chợt muốn nghe Lục Thiếu Phàm đánh đàn một lần, chắc chắn sẽ đoạt được hạng nhất toàn trường. Đến gần cuối bản nhạc, Mẫn Nhu mừng rỡ kêu lên: “Không ngờ tôi cũng tài năng đàn dương cầm.”

Anh thản nhiên cười, giữa hai lông mày xuất hiện vết sáng, không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả, anh khom người, mười ngón tay chưa kịp thu lại, đầu của cô chạm vào anh, anh có thể thấy rõ lớp mồ hôi trên chóp mũi và cả đôi mắt to kia.

“Là có thiên phú.”

Thì thào nói, nhìn lúm đồng tiền mỹ lệ, đôi mắt đen mím cười khó hiểu, mang theo sự nóng bỏng không thể thôi nhìn được.

“Còn không phải do thầy giáo dạy tốt sao?”

Mẫn Nhu hưng phấn quay đầu, lại đúng lúc nhìn thấy hai mắt thâm thúy của anh, lúc này mới nhận ra, thì ra khoảng cách gần thế, chỉ cần anh hơi nghiêng người thì có thể hôn lên môi cô.

Hai gò má đỏ như máu, Mẫn Nhu không khỏi sợ hãi, đôi mắt đen của anh như có ma lực, không để cô né tránh ánh nhìn chăm chú đó.

“Mẫn Nhu.”

“Hả?”

Cô ngượng ngùng né tránh ánh nhìn của anh, nhưng không cách nào rời khỏi ngực anh, vì hai cánh tay anh vẫn vây lấy cô.

“Đâu mới là con người thật của cô?”

Mắt anh hạ xuống, đôi mắt tối tăm trong suốt nhìn gương mặt hồng nhuận của cô, lời nói thanh nhuận trầm thấp.

Ánh mặt trời hạ xuống, anh như vị thần là chúa tể vạn vật chậm rãi tới gần cô, hút lấy linh hồn cô, khiến cô không thể khản kháng, anh giống như đóa hoa anh túc rơi vào lòng cô, chậm rãi nảy mầm, mãi về sau chiếm đóng trái tim cô.

“Âm thanh gì vậy?”

Dưới lầu truyền đến tiếng bước chân, Mẫn Nhu căng thẳng, nhân cơ hội đẩy Lục Thiếu Phàm ra, từng bước thanh tỉnh, hô hấp hỗn loạn bình ổn lại, ánh mắt xoay chuyển, trên trán không ngừng tiết mồ hôi.

Dáng vẻ nhát gan tránh né của cô khiến Lục Thiếu Phàm khẽ kéo khoe miệng, mỉm cười, không để tâm đến sự bối rối của cô, đi tới bên ban công, nhìn xuống quay vào trong.

Gương mặt tuấn tú trở nên nghiêm trọng, bình tĩnh trở lại nhìn Mẫn Nhu nói: “Đám chó săn đang ở gần, có lẽ là muốn tìm tin tức về cô.”

Mẫn Nhu nghe có đám chó săn, gương mặt lập tức nghiêm túc không ít, bước tới bên ban công, quả nhiên thấy đám chó săn tay cầm máy ảnh hỏi mọi người.

Lông mày kẻ đen của Mẫn Nhu tạo nên nếp uốn lượn, nơi này là chỗ của mẹ cô và cô, cô không cho phép đám chó săn bôi nhọ, chụp cho nó cái mũ là nơi hện hò.

Với năng lực của đám chó săn, rất nhanh sẽ hỏi ra nơi này, dù sao người gặp cô và Lục Thiếu Phàm không ít, hai người họ quá mức xuất chúng, vô cùng dễ nhận ra, chỉ khoa chân múa tay một chút là có thể dò ra.

Cô muốn đi xuống sao? Như vậy căn phòng này là bí mật của riêng cô sẽ bị đem ra ánh sáng, cô tuyệt đối không cho phép.

“Tốc độ đúng là nhanh.”

Môi Lục Thiếu Phàm cong lên cười nhạt, nhìn đám chó săn dưới lầu ánh mắt hơi rét run.

Trong mắt Mẫn Nhu lóe lên tia kiên định, xoay người chạy vào phòng, thay bộ quần áo vừa cởi ra, chưa tới một tiếng liền cầm túi đi ra ngoài, trên người là áo sơ mi và quần jean.

“Xin lỗi, tôi phải đi...” - Mẫn Nhu hơi lúng túng, người ta là khách, cô đuổi người như vậy là không tốt.

Lục Thiếu Phàm tha thứ xoa cằm, cầm lấy áo khoác tây trang trên ghế, luống cuống theo Mẫn Nhu ra bên ngoài.

“Nơi này là chỗ cô sống khi còn nhỏ sao?”

Lục Thiếu Phàm hỏi, khiến cho bàn tay đang kéo cửa sắt của Mẫn Nhu khựng lại, đôi môi đỏ mọng mím lại, vội vàng gạt đầu, bàn tay lưu loát khép cửa lại.

Trên người Mẫn Nhu mặc bộ quần áo cũ kỹ, quần bó ống quần cuộn cao lên, tay cầm túi tay xách giày cao gót có vẻ rất khó khăn.

Vừa định chạy xuống lầu, trong không gian vắng lặng tiếng Lục Thiếu Phàm vang lên: “Nếu cô tin tôi, tôi có thể đưa cô đi.”

Mẫn Nhu kinh ngạc nhìn Lục Thiếu Phàm, trong đôi mắt hần lóe lên tia sáng rực rỡ, từ từ nhớ lại, lần đó ở bệnh viện, anh đã đưa tay, cười nói với cô: “Tôi đưa cô đi.”

Vẻ nghiêm túc khiến cô e sợ, anh như đóm lửa thấp sáng khi cô lạc đường, đưa cô tới tương lai sáng ngời. Lần này, nhìn anh, cô cũng không kiềm được đặt tay vào lòng bàn tay khô ráo của anh. Anh mỉm cười hài lòng, nắm chặt tay cô, rất nhanh chạy xuống dưới lầu.

Bên trong con ngõ nhỏ, cô có thể thấy anh rất thông thả, rõ ràng cô so với anh rất quen thuộc nơi này nhưng lại được anh dẫn đi, lòng cô lại không tự chủ được muốn cùng anh đi.

Ở ngõ cuối, Lục Thiếu Phàm dừng lại, cô im lặng đứng bên cạnh anh, từ gò má nhìn hai cánh môi hơi cong của anh, ánh mắt nhìn đông nhìn tây tìm kiếm đám chó săn.

Bàn tay cô đột nhiên bị siết chặt, Lục Thiếu Phàm bắt đầu chạy, Mẫn Nhu kinh ngạc không quên chạy đuổi theo anh.

Ánh đèn flash vang lên “cạch cạch”, cả tiếng đuổi theo của đám chó săn. Mẫn Nhu khẩn trương đến ngừng thở, lòng bàn tay đỏ mồ hôi lạnh, khi đám chó săn đến gần trong gang tấc thì người đã bị Lục Thiếu Phàm đẩy vào trong xe.

Khi chiếc xe lái ra khỏi khu phố cổ, Mẫn Nhu nhìn qua cửa sổ có thể thấy đám chó săn theo sát không ngừng nghỉ, chờ bọn chúng leo lên xe đuổi tới thì Lục Thiếu Phàm đã đưa xe chạy vào quốc lộ, hòa vào bên trong dòng xe.

Qua kính chiếu hậu nhìn đám chó săn bị bỏ xa, Mẫn Nhu thở phào, tựa vào ghế, môi cong, quay đầu nhìn Lục Thiếu Phàm nói: “Cảm ơn.”

Anh chỉ cười nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn thẳng về con đường phía trước, ngũ quan trắng nõn không hề mất đi vẻ nhu hòa, dường như trời sinh lúc nào cũng ung dung bình tĩnh khiến người ta tán thưởng.

“Nếu đó là nơi cuối cùng yên tĩnh của cô, tôi cam nguyện cùng cô bảo vệ nó.”

Trong lòng Mẫn Nhu cảm động, không vì gì cả, chỉ vì người đàn ông trước mắt này có thể nhận ra tình cảm của cô với gian phòng đó.

Chưa từng có ai hiểu cô, cả Kỳ Mạch Hằng cũng không. Không ngờ, người đàn ông xa lạ chỉ mấy lần gặp mặt đã hiểu cô. Người đàn ông này có năng lực nhìn thấu tâm hồn cô, nếu như trước cô vẫn còn vì Lục Thiếu Phàm hai ba lần nhìn thấy dáng vẻ yếu ớt của cô, vậy thì bắt đầu từ bây giờ, cô nên để anh nhìn thấy vẻ vui sướng của mình. Trên thế giới này tìm ra người hiểu mình là điều đáng quý.

“Cảm ơn.”

Ánh mắt Lục Thiếu Phàm khẽ di chuyển, thấy vẻ mặt kiềm chế xúc động của Mẫn Nhu, lông mi rũ xuống, không hề có vẻ bị dao động nhưng chẳng qua là bị anh che giấu đi thôi.

“Nếu thật sự muốn cảm ơn, vậy mời tôi ăn cơm.”

Mẫn Nhu liền bừng tỉnh, có chút áy náy, cô quên mất Lục Thiếu Phàm vẫn chưa ăn trưa.

Quay về nhà trọ, Mẫn Nhu vừa vào phòng đã thấy Chân Ni như một nữ cương tay cầm quyền tạt chí, khoa chân múa tay với đám nhân viên trang hoàng.

“Bên tường này đây xuống, ghé salon đừng đặt ở đó...”

“Nhu, cậu về rồi!”

Chân Ni lơ đãng quay đầu, nhìn thấy Mẫn Nhu đứng cạnh cửa, kêu lên một tiếng, nhảy lên trước vui vẻ lôi kéo Mẫn Nhu nhìn khắp nơi.

“Mình thiết kế thế nào? Tôi qua mình ở đây suốt mấy giờ liền.”

Nhìn Chân Ni tranh công, Mẫn Nhu cũng không tiếc lời khen ngợi, cười khanh khách sờ mái tóc ngắn của Chân Ni: “Khổ cho Chân Ni rồi, cảm ơn cậu tới giúp mình trang trí.”

Chân Ni giống như đứa trẻ được kẹo, vui sướng hài lòng vỗ vỗ vai Mẫn Nhu: “Hai chúng ta là ai chứ! Không cần cảm ơn!”

“Tiểu thư, còn những món đồ này thì sao?”

Nhân viên trùng tu cầm một cái hộp giấy lớn từ trong phòng mang ra, sau đó mở ra, bên trong toàn là quần áo và giày của nam.

Nụ cười trên gương mặt Mẫn Nhu khi nhìn thấy những thứ trong rương liền đổ sụp, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trở nên âm trầm, Chân Ni phát tay la ầm: “Không cần, không cần, vứt hết đi! Nhìn tới chỉ phiền lòng!”

“Cái này...” - Nhân viên trùng tu cảm thấy hơi khó khăn, nhìn những quần áo còn mới tinh mà vứt đi thì hơi tiếc.

“Nếu anh thích thì cứ mang đi.”

Mẫn Nhu không muốn quan tâm đến đồng đồ kia nữa, nó như giễu cợt cô tự đa tình, hướng về phía phòng ngủ của mình lãnh đạm nói.

Mẫn Nhu thu dọn hành lý của mình, nơi này cần trang hoàng lại, cô không thể tiếp tục ở đây phải tìm chỗ ở tạm.

“Chiều nay cậu đi làm à? Tối giờ mới về, để một mình mình chủ trì đại cuộc.”

Chân Ni nằm sấp trên giường, nhìn Mẫn Nhu đem quần áo bỏ vào rương, tò mò hỏi.

“Cậu không phải nghe rồi sao? Mình cùng cha đi ăn cơm trưa.”

Mẫn Nhu sau khi sắp xếp xong quần áo, rồi đi vào nhà vệ sinh lấy ít đồ bỏ vào túi, đối với vấn đề của Chân Ni chỉ trả lời cho có lệ.

Chân Ni không vui nghiêng người, nhìn chằm chằm trần nhà, thì thầm nói: “Còn tưởng giới thiệu cho cậu đại thiếu gia gì chứ, kết quả chỉ là ăn cơm, thật phí sức.”

Chân Ni không biết tuy bản thân nói đại lại trúng hồng tâm, Mẫn Nhu cũng không nói cha cô thật sự giới thiệu đối tượng, cũng không nói cả buổi chiều ở bên Lục Thiếu Phạm, miễn cho Chân Ni lại âm ỉ lên.

“Mấy ngày tới cậu qua nhà mình ở đi, dù sao vài ngày nữa cậu cũng sang Hollywood, thuê phòng thì lãng phí.”

Đến dưới chân nhà trọ, Chân Ni thật sự muốn mời Mẫn Nhu tới, cũng đã suy tính tới Mẫn Nhu phải bồi thường Kỷ Mạch Hằng ba trăm ngàn, nên cần tiết kiệm một chút.

Cứ tưởng sau khi rời đi, Mẫn Nhu cô sẽ quay về cuộc sống bình lặng, nhưng tới ngày thứ hai, một cuộc điện thoại của Mẫn Chí Hải phá vỡ ảo tưởng nhưng cũng thay đổi vận mệnh cô, khiến nhân sinh của cô và một người đàn ông khác dính vào nhau.

“Chuyện ngày hôm qua ở nhà hàng con nên giải thích cho rõ ràng.”

Giọng của Mẫn Chí Hải rất xấu, kiềm chế cơn giận không để bộc phát, nói xong câu đó liền cúp máy.

Mẫn Nhu một tay cầm di động, tay cầm remote, đôi mắt nhìn chăm chăm tivi, vẻ mặt như đờ đẫn, xem ra lần này trốn không được!

Ném remote, đứng dậy khỏi ghế salon, trong tivi vẫn chiếu tin tức một đôi trai gái chạy thục mạng về phía chiếc xe thể thao, ánh đèn flash sáng lóa, nhìn ra được cảnh tượng khi đó thật hỗn loạn, người chủ trì cũng bình luận, quả thật khiến Mẫn Nhu đau đầu.

“Tự con nói đi.”

Mẫn Chí Hải ngồi trên ghế da, miệng tạo thành đường thẳng, nhìn Mẫn Nhu đứng đối diện, thần sắc ông rất khó coi.

Mẫn Nhu nhìn chiếc tivi LCD treo trên tường, bên trong là hình ảnh cô và Lục Thiếu Phạm nắm tay nhau tránh đám chó săn.

“Con là vì người đàn ông này mà bỏ lại con trai chú Ngô?”

Giọng Mẫn Chí Hải cao lên, Mẫn Nhu khẽ nhú mày, xem ra cha cô cũng biết chuyện trưa qua, cái tên Ngô Dung đó, ấn tượng cô với anh ta càng kém đi.

Thấy Mẫn Nhu không vui, vẻ mặt Mẫn Chí Hải sa sầm, lạnh lùng nói: “Đừng trách Ngô Dung, là cha bảo cậu ta kể lại. Còn người đàn ông trên tivi là ai? Dù con không nói, cha cũng tra ra được.”

Mẫn Nhu quả thật may mắn, may mắn Mẫn Chí Hải không nhận ra Lục Thiếu Phạm, nếu không hỏa khí đã bộc phát còn ngồi ở đây sao.

Nhưng đáy lòng lại chua xót, ánh mắt nhìn bức ảnh gia đình trên bàn, đằng sau vẻ hạnh phúc đối trá đó chỉ toàn mảnh vỡ liệu mấy ai biết?

Mẫn Tiệp và Kỷ Mạch Hằng không khiến Mẫn Chí Hải nổi trận lôi đình, dù ông biết cô và Kỷ Mạch Hằng trước đây có quan hệ, ông thiên vị Mẫn Tiệp cho nên mới giới thiệu cho cô đại thiếu gia xem như đền bù.

Mẫn gia bỏ đi việc kết thông gia với Lục gia, dù vì lí do nào cũng xem như tát vào mặt Lục gia, trường bồi Lục gia mới vội tìm đối tượng cho Lục Thiếu Phạm kết hôn, về điều kiện, ít nhất phải thiên kim trên cả Mẫn gia muốn khiến mẫn gia đẹp mặt.

Hai gia tộc âm thầm phân cao thấp, cô cũng không quản, duy nhất lúc này lại nhớ tới nụ cười ấm áp tao nhã của Lục Thiếu Phạm.

Người đàn ông đó có tình cảm gì với Mẫn Nhu không?

“Nếu như con không thích Ngô Dung, cha sẽ giúp con tìm người khác.”

Lời nói thâm thía khuyên bảo khiến Mẫn Nhu cảm thấy khó chịu, khóe môi giễu cợt cười: “Nếu con có đối tượng kết hôn, cha sẽ không xen vào hôn sự của con nữa đúng không?”

Trên mặt Mẫn Chí Hải kinh ngạc, ông không ngờ Mẫn Nhu lại trả lời thế, nhưng cũng không kịp nghĩ ngợi nhiều, gật đầu: “Chỉ cần người đó có thể để

con cả đòi com áo không cần phải lo, thì cha cũng không can thiệp vào chuyện của con.”

Lúc đi vào thang máy, Mẫn Nhu vẫn hồi hận vì những lời nói ra trong lúc xúc động, biết rõ nói thế để thoát khỏi vận xui, nhưng mà cô kiếm đâu ra vị hôn phu!

“Đinh.”

Thang máy mở ra, Mẫn Nhu ngẩng đầu nhìn người đàn ông đứng bên ngoài, trái tim như bị một bàn tay to bóp nghẹn, đau đớn nhưng cũng phải đau đến triệt nội tâm.

Trên gương mặt tuấn mỹ của Kỷ Mạch Hằng khi nhìn Mẫn Nhu liền kinh ngạc, sau đó bị vẻ lạnh lùng che lấp, tưởng như người trước mắt anh là kẻ xa lạ.

Mẫn Nhu chớp mắt, bước nhanh ra khỏi thang máy, đi ngang qua Kỷ Mạch Hằng, không hề chào hỏi, mãi đi đến khi cửa thang máy khép lại, cô mới thả lỏng toàn thân.

Cô và Kỷ Mạch Hằng đã đi đến mức nhìn nhau lại ghét nhau, ngay cả làm một người xa lạ cũng là một loại tra tấn?

Vì từng yêu nhau, nên không thể làm kẻ địch, hay vì tổn thương nhau nên không thể làm bạn bè, chỉ có thể trở thành hai kẻ xa lạ quen thuộc nhất.

Câu nói này, không thích hợp với cô, thậm chí khi hiện lên trong đầu nó lại là một điều châm chọc, bởi vì Kỷ Mạch Hằng tàn nhẫn nói, anh không yêu cô, ba năm trước không yêu, ba năm sau cũng không!

Vì không yêu, nên không thấy cô đau, vì không yêu nên không thấy được sự cố gắng của cô, vì không yêu, anh mãi đuổi theo cầu vồng, bỏ lại đám mây nơi chân trời.

Hít thở sâu điều hòa nỗi lo trong lòng, Mẫn Nhu đeo kính râm, chân bước nhanh đi ra ngoài. Có lẽ cô nên tìm một vị hôn phu, hoặc tìm một ai đó sẽ không cự tuyệt cô!

Tiếng đóng cửa vang lên sau lưng, Mẫn Nhu hơi lệch người, nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của anh. Trần trọc trở mình cả đêm, Mẫn Nhu nghĩ tới nghĩ lui, vị hôn phu phù hợp với điều kiện của cô chỉ có một người - Lục Thiếu Phàm.

Ngoại trừ vẻ anh tuấn, gia thế hiển hách, thứ cô quan tâm lúc này là anh sẽ không đồng ý cùng cô kết hôn hay đính hôn. Ngay cả Mẫn Tiệp và Tạ tiểu thư đều là thiên kim danh môn mà vẫn không vừa mắt, làm sao Lục Thiếu Phàm anh có thể quan tâm đến nữ minh tinh scandal bay đầy trời như cô!!

Nếu tới lúc đó cô khẳng định không phải Lục Thiếu Phàm thì không lấy chồng, Mẫn Chí Hải có muốn ép cô đi xem mắt cũng không được, ai kêu trên đời này không có Lục Thiếu Phàm thứ hai?

Nhưng mà, xem này cô đã đứng trong đại sảnh tòa thị chính, trong lòng vẫn sợ hãi, đối với Lục Thiếu Phạm áy náy, cô lợi dụng anh là không tốt nhưng hai người họ chẳng qua là cùng giúp đỡ nhau a!

Cổ vũ bản thân, Mẫn Nhu liền qua hỏi thăm nơi làm việc của Lục Thiếu Phạm.

“Cám ơn.”

Mẫn Nhu sau khi có được đáp án, liền cười cảm ơn với nữ nhân viên tiếp tân, rồi đi về thang máy.

“Mình không hoa mắt đấy chứ?”

Nhân viên tiếp tân ngơ ngác nhìn theo bóng người màu đỏ xa dần, không dám tin lắm lắm: “Thật là Mẫn Nhu sao?”

Cô gái nào cũng trang điểm, với người đàn ông nổi tiếng như Lục Thiếu Phạm, bất cứ cô gái nào cũng muốn mình giống như tiên nữ để người đàn ông đó để tâm đến.

Mẫn Nhu cũng không ngoại lệ, mặc dù không có đi khắp nơi khoa trương, nhưng cũng ăn mặc trang trọng hơn so với bình thường, gương mặt kiêu diễm nhỏ nhắn cũng trang điểm.

Khi Mẫn Nhu đứng ở tầng 12, tất cả nhân viên cả nam lẫn nữ đều hướng mắt về phía người từ ngoài đến.

Chiếc đầm đỏ như lửa, chiếc giày cao gót nhỏ màu bạc, cơ thể thanh mảnh khiến người ta phải hâm mộ những đường cong, mỗi bước đi của cô khiến cho chiếc váy hát lên không trung tạo thành một cảnh sắc xinh đẹp.

Mái tóc đen gọn sóng, chiếc kính râm che nửa gương mặt, người ta chỉ có thể nhìn thấy đôi môi đỏ, sống mũi thanh tú, chiếc cằm thon nhỏ.

“Tiểu thư, tôi có thể giúp gì cho cô?”

Một người nhân viên trẻ tuổi khẽ đánh động, to gan đi lên trước mặt Mẫn Nhu, muốn giúp nhưng nói không trôi chảy, mặt mũi đỏ bừng, khi đến gần tuyệt sắc dung mạo của Mẫn Nhu, hai mắt lại đăm đăm.

Đôi môi đỏ mọng dưới kính râm khẽ kéo lên đầy tự tin, Mẫn Nhu xinh đẹp lên tiếng, nhất là sau khi hóa trang, càng giống như thời nam châm thu hút người khác giới.

“Tôi tìm Lục Thiếu... à, Lục thị trưởng.”

Xung quanh đều im lặng, không thiếu nam nhân viên thất vọng, sau đó âm thanh xôn xao vang lên khắp tầng như nổ tung, tiếp theo âm thanh vui mừng đập bàn.

“Có người tìm thị trưởng.”

“Lại còn là tuyệt thế mỹ nhân a!”

Mẫn Nhu không ngờ nhân viên làm việc ở phủ thị chính cũng nhiều chuyện như thế, lông mi dài chau lại, cầu nguyện mọi người đừng đi bàn chuyện cô và Lục Thiếu Phàm.

“Tiểu thư, thị trưởng đang họp, cô vào phòng khách chờ được không?”

Một người con gái mặc bộ y phục công sở bước tới, nói rõ tình huống với Mẫn Nhu.

“Tôi là thư kí của Lục thị trưởng, Triệu Linh.”

Lục Thiếu Phàm đang họp? Xem ra cô tới không đúng lúc.

“Vậy thì làm phiền cô.”

Mẫn Nhu theo Triệu thư kí đi vào phòng khách, dọc đường đi, cô có thể cảm nhận vô số ánh mắt theo sau, có hâm mộ, có ghen tị, có yêu thương, những thứ này cô đều đã chết lặng, tự nhiên cũng không cảm thấy khó chịu.

“Tiểu thư, cô cứ ở đây, thị trưởng cũng sắp tan họp rồi, tôi còn có việc bận, xin phép đi trước.”

“Được.”

Mẫn Nhu đeo kính râm, từ bên khước mắt có thể nhìn thấy ánh mắt dõi theo của nhân viên bên ngoài, dường như họ rất hứng thú với scandal của thị trưởng.

“A? Đó không phải Mẫn Nhu sao! Lúc này đeo kính không nhận ra!”

“Mẫn Nhu? Là ai?”

“Anh đúng là cổ lỗ sĩ, là người suốt mấy năm qua nổi tiếng là đại minh tinh.”

Bên ngoài thảo luận càng kịch liệt, Mẫn Nhu bình thản không nghe thấy, lật xem tờ tạp chí trên bàn “Quản lý hành chính Trung Quốc” mỗi một trang đều bình phẩm về các quan viên chính phủ, đối với thứ này cô hứng thú.

Lúc lấy tách trà không cẩn thận làm rơi tạp chí, một tờ báo bay ra, vô tình đập vào mắt hình của một người đàn ông trẻ tuổi.

Bên trong ảnh, người đàn ông mặc bộ đồ tây màu đen, nhàn nhã ngồi trên ghế, hai chân bắt chéo, hành động này cùng vẻ tuấn tú bên ngoài của anh không hề xung đột, ngược lại làm anh thêm hiền hòa tự nhiên.

Lục Thiếu Phàm, nhân vật chính trị tuổi trẻ tài cao, sau lưng lại có địa vị chính trị chắc chắn của Lục gia, bên nhà ngoại có tài lực làm lá chắn, thành công của anh không phải tình cờ, dù anh không tham chính, về kinh doanh anh cũng cần có một ngọn cờ riêng, không có đối thủ.

Một người đàn ông ưu tú, cao cao tại thượng, xa không thể chạm vào, sợ rằng trên đời này, bất cứ cô gái nào cũng không thể xứng đôi, đứng bên cạnh anh, càng sợ nhục nhã vì anh quá nổi bật phi phàm, sạch sẽ thoát tục.

Nhớ tới ý định của mình, Mẫn Nhu bắt đầu do dự bất an, thông minh như Lục Thiếu Phàm sao lại không nhìn ra ý tứ của cô?

Cô ở trong mắt anh, có lẽ là Lương Tiểu Sửu!

So với lát nữa phải chạy trốn chết, lúc này cô nên thức thối lạng lẽ biến mất mới là hành động sáng suốt!

Chẳng qua cô chưa kịp xách túi chạy khỏi phòng khách, thì bên đối diện hành lang có người đi ra!

Lục Thiếu Phàm dẫn đầu, bước chân thong thả, phía sau là nhân viên thị chính mặc tây trang trắng thớm, một người đàn ông trung niên đi bên trái Lục Thiếu Phàm, cầm văn kiện trong tay như đang hỏi gì đó.

Gương mặt của Lục Thiếu Phàm vừa nghiêm túc lại sắc sảo thế này cô chưa từng gặp, anh không còn là vị công tử cao sang thanh nhã, mà là một chính khách mạnh mẽ.

Anh giống như phát hiện ra ánh mắt nhìn mình, liền ngẩng đầu, ghé mắt trông qua, vừa nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp vội vàng né tránh của Mẫn Nhu.

Gương mặt tuấn tú lộ ra nụ cười thản nhiên, cúi đầu nói với người đàn ông trung niên, người đàn ông đó liền hướng dẫn đám người phía sau tránh ra.

Mẫn Nhu hơi luống cuống, nhìn thấy Lục Thiếu Phàm từ từ tới gần, cô lại muốn xoay người đóng cửa trốn đi. Nếu lát nữa để cô đưa ra yêu cầu vô lễ chọc giận anh thì làm sao đây? Có thể đưa cô trực tiếp đến công an để xử lý không?

Dù chính phủ đề xướng công tư phân minh, nhưng mà cũng có một lớp màn đen a!

Lục Thiếu Phàm nhìn thấy Mẫn Nhu khóe môi bắt đầu mỉm cười vô hại, gương mặt tuấn tú chưa từng biểu lộ quá nhiều, lại cao sang quý phái, vừa nhìn cô đã khiến cô liên tục tăng gia tốc.

“Sao cô lại tới đây?”

Anh thật không thấy ánh mắt mập mờ của đám nhân viên hay sao mà vẫn giả ngốc?

Mẫn Nhu ngại ngùng giấu mình sau cửa, không muốn để bản thân và Lục Thiếu Phàm bị soi mói, dẫn tới hiểu lầm.

“A, có chút việc, nhưng bây giờ không sao nữa.”

Lời nói trước sau của Mẫn Nhu mâu thuẫn khiến Lục Thiếu Phàm rất khó mà tin, anh cũng không có tính tin cô, lông mày đen nhướng lớn, đôi mắt đen quét nhìn túi xách trong tay Mẫn Nhu: “Vào phòng làm việc tôi rồi nói.”

“Không cần, tôi đi trước.”

Từ chối, muốn bỏ đi, nhưng anh không để cô chạy trốn, cô muốn lách qua khe hở giữa vách tường bỏ chạy ra ngoài, thì anh đã bước lên trước chắn ngang đường cô đi.

Giữa đôi lông mày thanh tú của Lục Thiếu Phàm là nụ cười ranh mãnh, nhìn cô cúi đầu ảo não, không để ý đến ánh mắt thị phi, trực tiếp kéo cổ tay trắng của Mẫn Nhu đi vào trong.

“Này, anh buông ra, người khác sẽ thấy.”

Mẫn Nhu muốn tránh, anh lại càng siết chặt, bá đạo khiến cô không có cơ hội bỏ đi, hành động này cùng với dáng vẻ nho nhã bên ngoài của anh tạo thành hai vẻ đối lập.

Mẫn Nhu trong lòng khổ sở, anh đi trước, cô mang giày cao gót 8cm cố gắng bám theo. Nhưng mà, Lục Thiếu Phàm không chớp mắt, kéo cô đi, lưng thưng về văn phòng.

“Các vị đồng nghiệp, mọi người có thấy hình ảnh này rất quen không?”

Khi hai người đi xa, một nam nhân viên nhiều chuyện suy nghĩ sâu xa sờ cằm, suy nghĩ nhìn theo bóng lưng Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm.

“Tôi cũng cảm thấy thật xứng đôi.” - Một nữ nhân viên cầm tách cà phê phụ họa nói.

“Dĩ nhiên là quen.” - Bác vệ sinh chọt xông tới, quét qua đám người tò mò, giọng nói cao cao, lấy một tờ báo ra, như tên trộm hạ giọng nói: “Tuyệt đối độc nhất vô nhị.”

Mọi người cùng tùm lại coi, quả nhiên xem qua tờ báo của bác vệ sinh liền thấy một cảnh rất quen.

“Đây không phải là xe thể thao lúc tan sở thị trường lái về sao?”

“Hai bóng người nắm tay nhau này, với cảnh vừa rồi giống nhau như đúc.”

“Tuyệt đối có gian tình.”

Ghi chú:

1. Mạn bất khinh tâm: Thờ ơ; không để ý; không đếm xỉa tới.